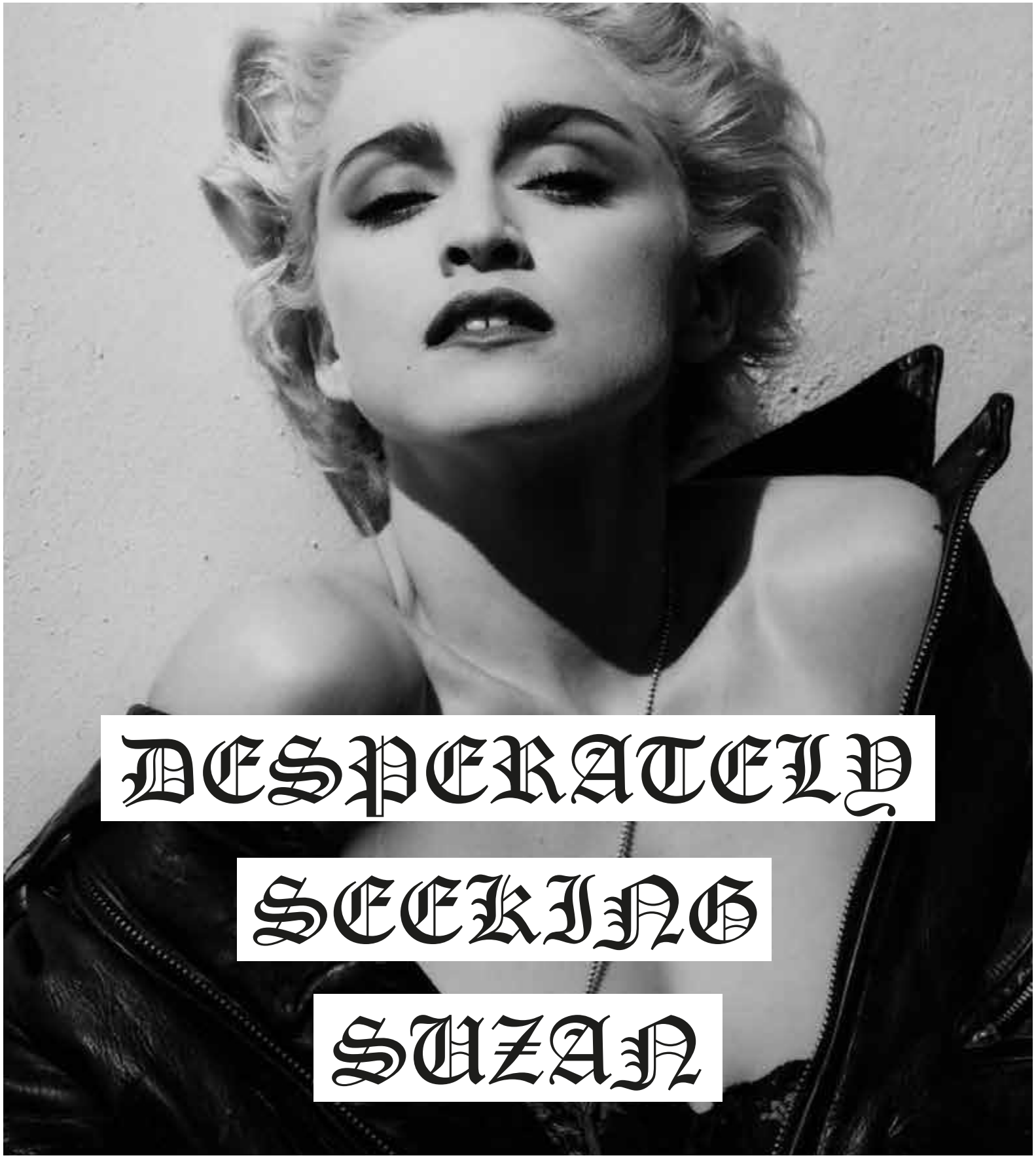
DESPERATELY
SEEKING
SUZAN

θέλω νὰ νιώθω τὴ στοργή σου
ὅταν μὲ πονᾶς

ΚΑΠΟΤΕ
ΜΕ ΛΕΓΑΝΕ

SUBBOY25

ΑΛΛΑ ΤΩΡΑ ΠΙΑ
ΕΙΜΑΙ ΝΕΚΡΟΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΜΑΗΣ 2015
ΓΙΑ ΤΟ ΜΩΒ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

ΠΩΣ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΓΚΕΪ – BORN THIS WAY vs I WILL SURVIVE

Οι γκέι άντρες συστηματικά τρέφουν αισθήματα αγάπης για μη γκέι αντικείμενα και πολιτισμικές φόρμες που πραγματοποιούν την γκέι επιθυμία αντί να την δείχνουν. Συχνά προτιμούν τέτοια έργα, μαζί με τα queer νοήματα που εκφράζουν τα έργα εκείνα, παρά τις σαφείς, ανοικτές, θεματικά γκέι αναπαραστάσεις. Υπάρχουν στην πραγματικότητα ποσότητες μη γκέι πολιτισμικών φορμών, έργων τέχνης, καταναλωτικών προϊόντων, διασημοτήτων και καλλιτεχνών που οι γκέι άντρες επενδύουν με γκέι αξία.

Πολιτισμικά αντικείμενα που δεν περιέχουν σαφή γκέι θεματολογία, που δεν αντιπροσωπεύουν γκέι άντρες, που δεν επικαλούνται ομόφυλη επιθυμία, αλλά που επιτρέπουν ευκαιρίες στους γκέι άντρες για να τα αποικήσουν και να τα μετατρέψουν σε οχήματα queer επιβεβαίωσης ασκούν μια μακροχρόνια γοητεία: διαρκώς αναλαμβάνονται από την γκέι ανδρική κουλτούρα και παραδίδονται σε queer χρήσεις. Αυτά τα αντικείμενα υπηρετούν έναν σκοπό που ακόμα και οι "θετικές εικόνες" των γκέι ανδρών δεν εκπληρώνουν.

Όπως στο μιούζικαλ του Μπρόντουεη, οι μη γκέι πολιτισμικές φόρμες προσφέρουν στους γκέι άντρες έναν τρόπο για να δραπετεύσουν από την ιδιαίτερη, προσωπική queerness τους σε μια ολική, καθολική queerners. Στη θέση μιας ταυτότητας, υπόσχονται έναν κόσμο. Για όσο διάστημα αποτελεί ιδιότητα ενός ατόμου, η queerness πάντα βρίσκεται σε κίνδυνο να παραμορφώσει το άτομο: σημαδεύει το πρόσωπο ως παράξενο, ανώμαλο, ανυπόληπτο και υποκείμενο στην εξευτελιστική κρίση της πλειοψηφίας. Εμπλέκει την ταυτότητα του ατόμου και "συλεί" αυτή την ταυτότητα (για να χρησιμοποιήσω την ευφυή ορολογία του Ervin Goffman) προσδίδοντας σε αυτή ένα κοινωνικό μόλυσμα λάθους, αποκρουστικότητας, ελαττωματικότητας. Αλλά ενώ το να είσαι αδερφίστικος μπορεί να είναι κακό πράγμα για κάποιο άτομο, παύει να είναι αρνητικό από τη στιγμή που σταματά να αναφέρεται σε ένα άτομο και εφαρμόζεται πλέον σε έναν ολόκληρο κόσμο, στο παράξενο, εκκεντρικό σύμπαν της δημιουργίας κάποιου. Όταν συμμετέχουμε σε ένα τέτοιο σύμπαν, ανταλλάσσουμε την ατομική μας αδερφοσύνη για μια καθολική αδερφοσύνη η οποία δεν είναι πλέον προσωπική μας ιδιοκτησία και η οποία δεν καταγράφεται ως προσωπικό ελάττωμα ή ατέλεια. Μια αδερφοσύνη που καταλήγει να μοιράζεται, που μεταφέρεται σε ένα κοινό πεδίο της φαντασίας, που συνιστά έναν ολόκληρο κόσμο, και η οποία γίνεται καθολική είναι μια αδερφοσύνη που δεν μας ορίζει πλέον ως άτομα, που δεν μιαίνει την ταυτότητά μας και δεν μας παραμορφώνει τόσο προσωπικά όσο και κοινωνικά.

Το queer κίνημα των αρχών των 90s,το οποίο διαμόρφωσε αυτή την επίγνωση, απλά ανακάλυψε ξανά αυτό που ήδη ήξεραν οι γκέι ειδήμονες των μιούζικαλ του Μπρόντουεη.

Καμία απορία που η γκέι ταυτότητα, για πολλούς γκέι άντρες, είναι μια ταυτότητα που καλώς χάθηκε. Όχι μόνο είναι, όπως όλες οι στιγματισμένες ταυτότητες, μια αδιόρθωτα συλημένη ταυτότητα.

Είναι επίσης ένα εμπόδιο στις απολαύσεις της μη-ταυτότητας που πλάθουν κόσμους. Το queer κίνημα των αρχών των 90s, το οποίο διαμόρφωσε αυτή την επίγνωση, απλά ανακάλυψε ξανά αυτό που ήδη ήξεραν οι γκέι ειδήμονες των μιούζικαλ του Μπρόντουεη, και αυτό που οι γκέι φοιτητές μου ανακάλυψαν κάπως από μόνοι τους: ορισμένες μη-γκέι πολιτισμικές φόρμες, όπως το μιούζικαλ, η grand όπερα, ή η μουσική pop, ή οι γυναικείες πρωινές και μεσημεριανές εκπομπές στην τηλεόραση, παρέχουν μια απελευθέρωση πολύ πιο πλήρη από αυτή που μπορεί να προσφέρει η γκέι πολιτική, εφόσον η τελευταία φιλοδοξεί μόνο να βελτιώσει τον κόσμο και δεν μεταβάλλει την κατάστασή σου σε αυτόν ή την

υποτέλειά σου σε αυτόν – τουλάχιστον όχι άμεσα. Αντί να αντικαθιστά την γκέι ταυτότητά σου με μια νέα και καλύτερη εκδοχή, η συμμετοχή σε μη-γκέι πολιτισμικές φόρμες σε απαλλάσσει από το να έχεις οποιαδήποτε ταυτότητα. Χάνεις τον εαυτό σου και κερδίζεις έναν κόσμο.

Επομένως όταν γκέι άντρες οικειοποιούνται μη-γκέι πολιτισμικές φόρμες και αναδεικνύουν την queerness που βρίσκουν σε αυτές, δραπετεύουν από την προσωπική queerness τους σε μια μεγαλύτερη, καθολική, μη στιγματιστική queerness. Από την κλασική γλυπτική

μέχρι την μουσική techno, από τον Άγιο Σεβαστιανό μέχρι την Miss Piggy, από τη Βενετία μέχρι το Μπρόντουεη, αμέτρητες μη-γκέι πολιτισμικές φόρμες και μορφές έχουν υποκύψει στις πολιτιστικές διαστροφές των γκέι αντρών. (Τι άλλο κάνουν οι διεστραμμένοι, στο κάτω-κάτω, παρά να διαστρέφουν;) Ως αποτέλεσμα τέτοιων queer σχεδίων που πλάθουν κόσμους, στα οποία οι γκέι άντρες χάνουν την ατομική ομοφυλόφιλη ταυτότητα μέσα από μια οικειοποίηση της ετεροφυλόφιλης κουλτούρας καθώς επίσης μέσα από βαθιά καταβύθιση μέσα στην queerness της αντί για τη δική τους, πολλές μη-γκέι φόρμες όχι μόνο αλλάζουν μορφή σε γκέι φόρμες αλλά φτάνουν ακόμα και να μετατραπούν σε ευρέως αναγνωρισμένα σύμβολα της gayness. Τέτοια κάποτε-στρέιτ αλλά τώρα-των-γκέι αντικείμενα τελικά φτάνουν να λειτουργούν για την στρέιτ κοινωνία ως ένα είδος συντομογραφίας για την ίδια την γκέι ανδρική κουλτούρα: παρατηρήστε τη μοίρα του "Μπρόντουεη" ή της "μουσικής techno".

Επομένως θα ήταν εύκολο να πάρουμε μια σελίδα από το βιβλίο [Place For Us] του [D. A.] Miller και να καταδείξουμε τη θέση του (ότι οι μη-γκέι πολιτισμικές φόρμες είναι πιο γκέι κι από τις ίδιες τις γκέι) κοιτάζοντας άλλα παραδείγματα πέρα από το Μπρόντουεη. Για παράδειγμα, η Alice Echols δείχνει ότι, με την εξαίρεση του Sylvester,

Οι μεγαλύτερες σταρ της gay disco ήταν ετεροφυλόφιλες αφροαμερικάνες γυναίκες. Παρόλο που η disco ενδυναμώνονταν εν μέρει από την γκέι απελευθέρωση, οι dj και οι χορευτές της απέφευγαν την ανοιχτά πολιτική μουσική. Είναι αποκαλυπτικό ότι το gay anthem "I Was Born This Way" (1977) του καλλιτέχνη Carl Bean της Motown γνώρισε αποτυχία στους γκέι άνδρες. Αντίθετα, αισιόδοξα κομμάτια όπως το "We Are Family" των Sister Sledge, το "Ain't No Stoppin' Us Now" των McFadden and Whitehead και το "Relight My Fire" του Dan Hartman, τα οποία επικαλούνταν τη νομιμότητα της αγάπης, ισότητας και κοινότητας αλλά χωρίς αναφορά σε συγκεκριμένη ομάδα, ήταν μαζικές επιτυχίες στις gay disco.

Στην ιστορία αρέσει να επαναλαμβάνεται – ειδικά, ειρωνεύτηκε ο Μαρξ, ως φάρσα. Η αφήγηση της Echols για την αποτυχία του Carl Bean να θέλξει τους γκέι άντρες με το "I Was Born This Way" ξυπνά αναμνήσεις από ένα πιο πρόσφατο φιάσκο του ίδιου τύπου, το οποίο εικονογραφεί τη γενική θέση ότι οι μη-γκέι φόρμες είναι συχνά πιο γκέι από αυτές που έχουν γκέι θεματική.

Το 2011, η Lady Gaga κυκλοφόρησε ένα δικό της gay anthem, το "Born This Way", το οποίο ερμήνευσε στα Βραβεία Grammy και στο Saturday Night Live, και το οποίο επέλεξε ως το τραγούδι που θα έδινε το όνομα στον ομότιτλο δεύτερο δίσκο της. Το τραγούδι προεξοφλήθηκε (σύμφωνα με το Out.com) ως "το queer anthem που θα έθετε τέρμα σε όλα τα queer anthems. Ο Elton John έφτασε μέχρι το σημείο να πει ότι θα έσβηνε το 'I Will Survive' από τις μνήμες μας, τις δισκοθήκες μας και τις παρελάσεις υπερηφάνειας μας". Αναγνωρίζοντας ότι έχει εκτοξευτεί στο pop στερέωμα από την τεράστια βάση γκέι οπαδών της, η Gaga

είχε αρχίσει να αναλαμβάνει αυξανόμενα ευθείες και ανοιχτές πολιτικές θέσεις υπέρ των γκέι και λεσβιακών δικαιωμάτων. Το 2010 είχε δώσει πολιτικές ομιλίες και κινητοποίησε τους οπαδούς της για λογαριασμό της κατάργησης του "Don't Ask, Don't Tell", της νομοθεσίας που απαγόρευε σε μη-ετεροφυλόφιλους να υπηρετούν ανοιχτά στον στρατό των ΗΠΑ. Αυτή η πολιτική δέσμευση κορυφώθηκε στο νέο της single, "Born This Way", το οποίο επέμενε ότι "ο Θεός δεν κάνει λάθη" κι ότι όλες οι "ανικανότητες της ζωής" (στις οποίες η Gaga, αρκούντως ομοφοβικά, άμεσα περιλαμβάνει μη καθιερωμένες σεξουαλικότητες και φύλα, μαζί με μη Λευκές φυλετικές και εθνικές ταυτότητες) είναι επομένως φυσικές και δίκαιες. Το τραγούδι ήταν μια προκλητική υπεράσπιση των ατομικών διαφορών, ειδικά όσων έχουν στιγματιστεί και οι οποίες "σε οδηγούν να είσαι απόβλητος, να σου έχουν κάνει bullying ή να σε κοροϊδεύουν", και ήταν μια έμμεση επίπληξη στην ομοφοβία που βασίζεται στη Βίβλο, ειδικά στην Ευαγγελική εκδοχή της, που ισχυρίζεται ότι η ομοφυλοφιλία είναι μια αμαρτωλή επιλογή παρά μια φυσική, ή εγγενής, κατάσταση.

Παρά την πρόβλεψη του Elton John, το κλασικό disco κομμάτι της Gloria Gaynor "I Will Survive" (1978), το οποίο δεν περιέχει την παραμικρή αναφορά στους γκέι άντρες, κατά πάσα πιθανότητα θα επιζήσει του "Born This Way". Ο queer ύμνος της Gaga έχει αφήσει τους γκέι οπαδούς της ευγνώμονες αλλά δίχως να εντυπωσιαστούν.

Σχολιάζοντας την γενική απογοήτευση, ο Mark Simpson έγραψε, "Πρόκειται για ένα φρικτό, καταστροφικό λάθος εκ μέρους της Gaga... Και είμαι τόσο απογοητευμένος γιατί είμαι φαν... Είναι ένα πιασάρικο single, φυσικά, και θα βγάλει πολλά λεφτά, αλλά όλα σε αυτό το τραγούδι είναι οπισθοδρομικά... Είναι λες και κάποιος αποφάσισε να ξαναγυρίσει το The Rocky Horror Picture Show με την μορφή κοινωνικού μηνύματος της GLAAD, με τον Harvey Fierstein ή τον Dan Savage στο ρόλο του Frank-N-Furter".

Η Gaga, εν ολίγοις, είχε απλά μπερδέψει τη φύση του θαυμασμού των γκέι. Ο τελευταίος έχει πολλά να κάνει με οτιδήποτε είναι μη άμεσα με γκέι θεματική γύρω από την περσόνα της και τις ερμηνείες της – την εξωφρενική εμφάνιση, την αψήφηση της κανονικότητας, τη συνεργασία της με τη Beyoncé, την αναζωογόνηση της pop μουσικής – και σχετικά λίγα να κάνει με την καθυστερημένη ταύτισή της ως αμφισεξουαλικής ή την πολιτική υποστήριξη στην γκέι ταυτότητα.

Η Gaga έχει προσπαθήσει από την αρχή να αποκτήσει έλεγχο του θαυμασμού των γκέι. Με πολύ όμοιο τρόπο με την Bette Midler πριν από αυτήν, έχει παίξει ανοιχτά για το γκέι κοινό της, προσφέροντας τον εαυτό της ως όχημα για την γκέι ανδρική ταύτιση συγκεκριμένα. "Η μουσική της Gaga δεν παρέχει στην γκέι κουλτούρα στρέπτ τεχνουργήματα προς επανακωδικοποίηση", γράφει η Logan Scherer, "αλλά την προμηθεύει με ήδη επανακωδικοποιημένο υλικό – με ένα είδος προμαγειρευμένης γκέι κουλτούρας. Ως αποτέλεσμα, η Gaga κάνει την πολιτισμική δουλειά για λογαριασμό των γκέι ανδρών. Παίρνει τις στρέιτ αλλη-

γορίες της pop μουσικής και τις επανακωδικοποιεί σε συνειδητά campy gay anthems, παραδεχόμενη ότι η μουσική της, παρόλο που είναι καθολικά δημοφιλής, φτιάχνεται με μοναδικό τρόπο για τους γκέι οπαδούς της. Εκεί που κάποια σαν την Beyoncé μας δίνει, γενικά, στρέιτ μουσική δίχως ειρωνείες την οποία μπορούμε να επανακωδικοποιήσουμε σε γκέι κουλτούρα, η Gaga κάνει τη δουλειά για λογαριασμό μας".

Παρόλα αυτά, υπάρχει μια διαφορά, σημειώνει η Scherer, μεταξύ των παλιότερων hit της Gaga, όπως το "Poker Face" και του "Born This Way": το πρώτο είναι "επιφανειακά, ένα τραγούδι για ένα κορίτσι που του αρέσει να φλερτάρει και κρύβει τα πραγματικά αισθήματά της από τον άντρα που την κυνηγά και τον οποίο κυνηγά, αλλά το υποκείμενο νόημα του τραγουδιού είναι το ανέκφραστο πρόσωπο της ντουλάπας που κρύβει και προσποιείται τη σεξουαλικότητα, και αυτό είναι που έκανε το τραγούδι τέτοια επιτυχία με το γκέι ακροατήριο της Gaga: το τραγούδι ενσωματώνει τα κλισέ των στρέιτ pop τραγουδιών ενώ εισαγάγει εφευρετικά και λαθραία αυτό το queer δεύτερο νόημα". Με το "Born This Way", η Gaga φέρνει το queer δεύτερο νόημα

στο προσκήνιο. Ως αποτέλεσμα, η έλξη των γκέι προς το τραγούδι βρίσκεται τώρα στην pop μουσική φόρμα του, το ρυθμό και τις αρμονίες του, παρά στο περιεχόμενο των οδυνηρά ευσυνείδητων στίχων του. Είναι η φόρμα από το τραγούδι που το σώζει. Αλλιώς, απευθυνόμενη ανοιχτά, άμεσα, θεματικά στο γκέι ακροατήριό της, η Gaga – παραδόξως – έχει διακόψει τη σύνδεσή της μαζί του.

Από το βιβλίο "How To Be Gay"
του David M. Halperin

Χειλάκι πετροκέρασο
(Από “Ολικής Αλέσεως”)

Ουργκχ!

Τ’ αγόρι μου, τ’ αγόρι μου, τ’ αγόρι μου
Δεν είναι σαν τα άλλα τα πρεζάκια
Τ’ αγόρι μου, τ’ αγόρι μου, τ’ αγόρι μου
Κοιμάται σε πλατείες και παγκάκια

Σουτάρει μέσ’ στο σπίτι του, το έχει για την πάρτη του
Είναι καβαντζόπουστα κι όλα είναι είναι εντάξει του
Είναι καβαντζόπουστα τραλαλαλαλά
Είναι καβαντζόπουστα κι όλα είναι είναι εντάξει του
Είναι καβαντζόπουστα τραλαλαλαλά

Τ’ αγόρι μου, τ’ αγόρι μου, τ’ αγόρι μου
Γλυκό και τραγανό σαν καραμέλα
Τ’ αγόρι μου, τ’ αγόρι μου, τ’ αγόρι μου
Τ’ αγόρι μου είναι μούρλια είναι τρέλα

Χειλάκι πετροκέρασο και μάγουλο βερίκοκο
Ρίκο ρίκο ρίκοκο ρίκο ρίκο κο!
Ρίκο ρίκο ρίκοκο ρίκο ρίκο κο!

Ρίκο ρίκο ρίκοκο ρίκο ρίκο κο!
Ρίκο ρίκο ρίκοκο ρίκο ρίκο κο!

Ξανά!

Ρίκο ρίκο ρίκοκο ρίκο ρίκο κο!
Ρίκο ρίκο ρίκοκο ρίκο ρίκο κο!

Αγργκχ

Ρίκο ρίκο ρίκοκο ρίκο ρίκο κο!
Ρίκο ρίκο ρίκοκο ρίκο ρίκο κο!

Αααααργχ!

NAPALM DEATH

Στο σαπισμένο αέρα από το υπόγειο του "Ελλήσποντου", ο Tommy έβλεπε τις τελευταίες ακριβές 3.500 δραχμές του να μετατρέπονται σε 35 λεπτά χλιαρής γκάβλας από τους Napalm Death. Είχε πάει, φυσικά, για να ακούσει το σύνθημα αλλά το σύνθημα ήταν ανείπωτο ακόμα, το σύνθημα δεν το ήξερε κανείς ακόμα, το σύνθημα συστρεφόταν με ανυπομονησία, το σύνθημα λαχταρούσε να το φωνάξουν χείλια αγοριών αλλά όχι ακόμα, εδώ υπήρχαν τα λάθος αγόρια και ένα ακόμα πιο λάθος αγόρι που στεκόταν υπνωτισμένο ανάμεσά τους. Propelled to dispel our oxygen / Slowly seizing up our lungs και ο Tommy ένιωθε τα πνευμόνια του να γεμίζουν πνιγηρά από διοξίνες και διάφανα υγρά, που θα μπορούσαν να είναι και δάκρυα. Έκλαψε, γέλασε, γαμήθηκε, κλότσησε, ούρλιαξε, παρακάλεσε για έλεος, έφαγε τις μύξες του, κρύφτηκε σε αγκαλιές, έμαθε να κρατάει το κοφτερό μαχαίρι δυνατά κι όλα αυτά μαζί την ίδια μέρα κάθε μέρα. Αλλά, πάνω από όλα, περίμενε. Περίμενε παγωμένος, περίμενε τον θάνατο, περίμενε τα αγόρια και το σύνθημα, *OK, go!,* περίμενε δεκαεφτά χρόνια, *OK, go!,* περίμενε στο σκοτάδι ενός καφενείου όχι καταμεσής εμπρός από το στέντζ πια αλλά στηριγμένος σε ένα πλαϊνό ντουβάρι, *OK, go!,* ένιωθε το σύνθημα να είναι παρόν να φωσφορίζει παντού σαν στατικός ηλεκτρισμός ζαπ ζαπ ζαπ, *OK, go!,* ένιωθε την σωστή ένταση, ένιωθε τη σωστή γκάβλα, ένιωθε πάρα πολύ τα αγόρια πίσω του που άνοιξαν τα χείλη τους και (ήταν χαρά ή λύσσα;) επιτέλους το είπαν:

OK, go.

Στον κόσμο των αφεντικών
ο Αλεχάνδρο δεν γκαβλώνει /
Μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι

OK, go.

Ο Tommy περίμενε δεκαεφτά χρόνια. Περίμενε δεκαεφτά χρόνια για να κλάψει πρώτη φορά δημόσια.

«Το ξέρω ότι είμαι νέος...
και ότι το Όπιο μου αρέσει...
αλλά μη σταματήσεις ποτέ να μου μιλάς...
Αλεχάνδρο....»

είναι straight
και το δείχνει
και με κάθε αφορμή
θα σε κοιτά

θα σε παγώσει
βλέμμα
ψέμμα
και θα σβήσει
κάθε σπάνια χαρά

Ξέρεις ότι σ' αγαπώ
σαν διακοπές στο Μεξικό.
Πάψε πιά να μου μιλάς.
Μην με κοιτάς.

Μην με κοιτάς, μη μου μιλάς
Αλεχάνδρο
Βγάλε με απ' την σκέψη σου
Παύλο

Ήσουν γλυκός και απαλός
σαν δακρυγόνου καπνός

Μην με κοιτάς, μη μου μιλάς
Γιάννη

Αλεχάνδρο, αλεχάνδρο.....

είναι μπάτσος
και το ξέρει
αλλά γκόμενος
σημαίνει και μπαμπάς

θα εξοντώσει
την έμπνευσή σου
και θα σβήσει
κάθε σπάνια χαρά

Ξέρεις ότι σ' αγαπώ
σαν διακοπές στο Μεξικό.
Πάψε πιά να μου μιλάς.
Μην με κοιτάς.

Μην με κοιτάς, μη μου μιλάς
Αλεχάνδρο
Βγάλε με απ' την σκέψη σου
Παύλο

Ήσουν γλυκός και απαλός
σαν δακρυγόνου καπνός

Μην με κοιτάς, μη μου μιλάς
Γιάννη

Αλεχάνδρο, αλεχάνδρο...

(«ALEJANDRO», ALEX C)

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΑ

Εγώ και ο γκόμενός μου φασωνόμαστε στο αυτοκίνητο έξω από το κλαμπ ενώ ο γαμιάς που μόλις γνωρίσαμε τον πηδάει στο πίσω κάθισμα. Δεν υπάρχουν λέξεις για να πω πόσο αγαπώ αυτό το αγόρι. Πόσο αγαπώ αυτό το αγόρι. Πόσο το αγαπώ. Το αγαπώ. Το αγαπώ το αγαπώ το αγαπώ.

SKINHEAD

Πήγαινα στον μπαρμπέρη κάθε βδομάδα και τα έσκαγα κι όλο έλεγα πάρτα πιο κοντά πάρτα πιο κοντά μέχρι που με είπε: την άλλη φορά με την ψιλή. Και μου τα έπαιρνε με την ψιλή και ανατρίχιαζα και μετά στεκόταν από πίσω μου, με έλεγε «σκύψε μπρος!» και έσπρωχνε το κεφάλι και με ΛΕΠΙΔΙ μου καθάριζε το σβερκο. Μακάρι να μην τελείωνε ποτέ..... Μετά πήρα μηχανή γιατί δεν πήγαινε άλλο με τα φράγκα στον μπαρμπέρη αλλά δεν ήταν το ίδιο. Το βάζω και σαν αγγελία εδώ, να έρθει όποιος θέλει να με κουρέψει (βλ. φωτό πάνω) αλλά να είναι κιαφτός σκιν για να κανουμε τράμπα. Και μετά σε μιαν άλλη σελίδα που έβαζες μόνο μια φωτό και τπτ αλλο για να δείχνεις στο irc, με έβαλα επιτέλους σκιν γυμνό με τις αρβύλες και έλεγε SUBBOY25 και ήμουν γκάβλας γκάβλας γκάβλας θα με γαμούσα άνετα (το έχετε σκεφτεί ότι οι γκέι θέλουν να γαμήσουν τον εαυτό τους;) και μετά τα έφτιαξα με έναν που με έδερνε στ' αλήθεια και με είπε να τη σβήσω γιατί είχα πάρα πολλές επισκέψεις και δεν θέλει να είμαι τσουλί, τώρα είμαι δικός του. Αλλά εγώ ήθελα με πολλούς και πού να ξέρω ότι το λενε πολυάμορι κι όχι πουτάνα που με έλεγε. Παιδιά, άμα αισθάνεστε μερικές φορές we are moving backwards είναι γιατί όντως συμβαίνει δεν έχετε εσείς το πρόβλημα.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΥΔΑΚΙ ΠΟΥ ΦΟΡΑΣ

Και όταν μεθάω πολύ με αρέσουν οι κάγκουρες, έτσι λίγο gym, τράημπαλ τατού, κλαμπακι καλοκαιρινό στην Καλλιθέα, αμεεεε. Δεν μπορώ να το εξηγήσω, απλά μου αρέσουν, αρκεί να μην μιλάνε πολυ και να είμαι μεθυσμένος. Και όχι σταυρουδάκι! ΟΧΙ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ GLORY HOPES ΝΑ ΜΟΥ ΧΤΥΠΑ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ!

BATTLE TACTICS TIP #7

Παύετε να χρησιμοποιείτε μη κυριολεκτικές λέξεις, καταργείτε τα επίθετα και τα επιρρήματα.

«Προάγω αυτόν τον όρο (ηδονή), γιατί νομίζω ότι ξεφύγει από τις ιατρικές και φυσικοποιημένες υποδηλώσεις συμφυείς στην έννοια της επιθυμίας. Αυτή η αντίληψη έχει χρησιμοποιηθεί ως εργαλείο, ως πλέγμα κατανόησης, ως βαθμονόμηση όσον αφορά τη φυσιολογικότητα: "Πες μου ποια είναι η επιθυμία σου και θα σου πω ποιος είσαι, αν είσαι φυσιολογικός ή όχι, και μετά μπορώ να νομιμοποιήσω ή να ακυρώσω την επιθυμία σου". Η επιθυμία δεν είναι σύμβαν αλλά σταθερό χαρακτηριστικό του υποκειμένου: παρέχει μια βάση πάνω στην οποία μπορεί να προσκολληθεί όλος αυτός ο ψυχολογικό-ιατρικός οπλισμός.

Ο όρος ηδονή από την άλλη, είναι παρθένα περιοχή, αχρησιμοποίητος, σχεδόν στερούμενος νοήματος. Δεν υπάρχει "παθολογία" της ηδονής, δεν υπάρχει "αντικανονική" ηδονή. Είναι ένα συμβάν "εκτός του υποκειμένου", ή στα όρια του υποκειμένου, λαμβάνοντας χώρα σε αυτό το κάτι που δεν είναι ούτε του σώματος ούτε της ψυχής, που δεν είναι ούτε έσω ούτε έξω – με λίγα λόγια μια έννοια ούτε ανατεθημένη ούτε δυνάμενη να ανατεθεί.»

– Michel Foucault, "Η Γκέι Επιστήμη"

Οι μπάτσοι δεν είναι μπλε και πράσινοι, δεν είναι εκεί εξω, και δεν είναι μόνο ηδη μέσα μας. Το πιο φοβερό είναι ότι κάθονται δίπλα μας και μας δίνουν ένα ποτήρι νερό οταν διψάμε. «Οταν συνέρθεις, πάμε να χτίσουμε μαζί τη φυλακή σου, πουλάκι μου» ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ - ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ

ΑΜΑ ΜΠΟΡΕΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΥΛΗΣ

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΚΙ ΕΜΕΙΣ

ΕΠΙΛΗΠΤΙΚΟ ΣΕΞ, ΕΠΙΛΗΠΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

Ήρθε η βιντεοκασέτα από το εξωτερικό περιμέναμε να βραδιάσει τα σβήσαμε όλα τα φώτα, φωτάκια, λαμπάκια, παντζούρια, συνδέσαμε το βίντεο με τα ηχεία και βάλαμε την κασέτα να παίζει η οθόνη ήταν CRT και τα είχε παίξει με το blooming θα ανατιναζόταν κι εμείς θα ανατιναζόμασταν, το δωμάτιο άστραφτε από το στρόμπο στην οθόνη επιληψία επιληψία επιληψία έρχονται οι man-machines τα χέρια μου τανάλιες του έστριβα τον λαιμό του έκοβα κομμάτια κρέας από τον ώμο με τα δόντια this is the sound of the hacker the language of machines και καλαμιές με τις αρβύλες στα πόδια επιληψία επιληψία επιληψία «YOU KNOW HOW YOU FEEL!» AAAAARGH!!!!! Τα χύσια ήταν σαν λιωμένο μαργαριτάρι πάνω στο σώμα του. Όποιος δεν ντρέπεται τη σήμερον ημέρα να λέει ότι ακούει industrial και να εννοεί Funker Vogt, θα πλένει το στόμα του με βενζίνη και θα ακούει αυτόν τον δίσκο των Clock DVA ολόκληρο.

YOUR DICK,
MY RULES.

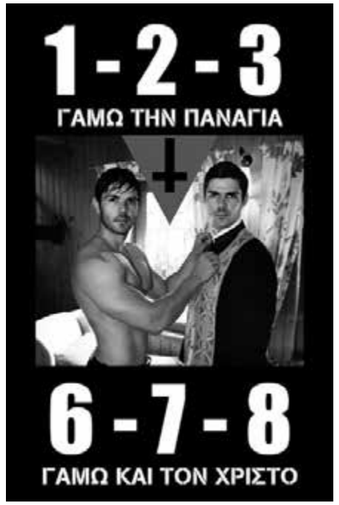
1 - 2 - 3
ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ
6 - 7 - 8
ΓΑΜΩ ΚΑΙ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

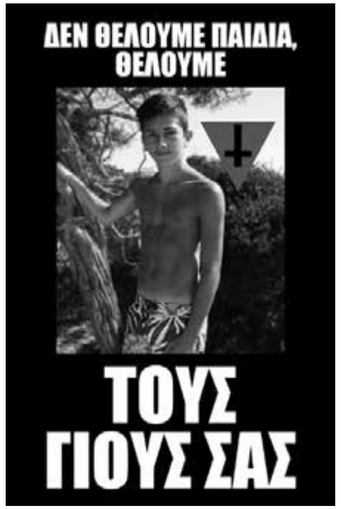
ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΠΑΙΔΙΑ, ΘΕΛΟΥΜΕ
ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΣΑΣ

ΑΝΑΘΕΜΑ ΣΑΣ ΚΩΛΟΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ
ΔΙΑΚΗΡΥΤΤΕΣ ΤΟΥ ΗΘΟΥΣ / ΠΕΡΙΟΔΟ ΘΑ ΓΕΜΙΣΩ / ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ

ΜΠΑΧΑΛΑ ΚΑΙ ΔΡΟΜΟ
ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΟ
ΜΠΑΧΑΛΑ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟ
ΣΤΟΥ ΚΡΕΒΑΤΙΟΥ
ΤΟ ΝΟΜΟ

ΜΕ ΛΕΝΕ ΤΖΟΝ
ΜΕ ΛΕΝΕ ΤΖΟΝ / ΦΟΡΑΩ ΚΑΛΣΟΝ
ΕΚΤΡΩΣΕΙΣ ΚΑΝΩ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ /
ΩΣΤΕ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΝΑ ΧΑΘΕΙ

LIKE
A
VIRGIN

I made it through the wilderness
Somehow I made it through
Didn't know how lost I was
Until I found you
I was beat
Incomplete
I'd been had, I was sad and blue
But you made me feel
Yeah, you made me feel
Shiny and new
Next to mine
Like a virgin
Touched for the very first time
When your heart beats
Like a virgin

Gonna give you all my love, boy

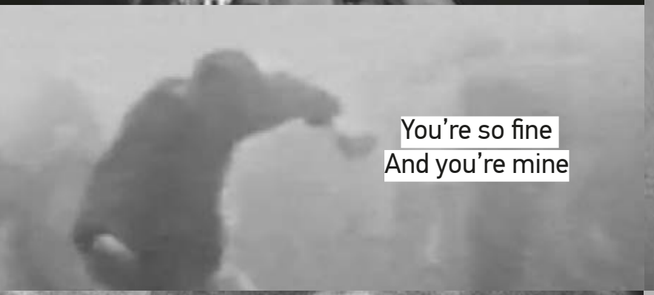
You're so fine
And you're mine

You're so fine
And you're mine

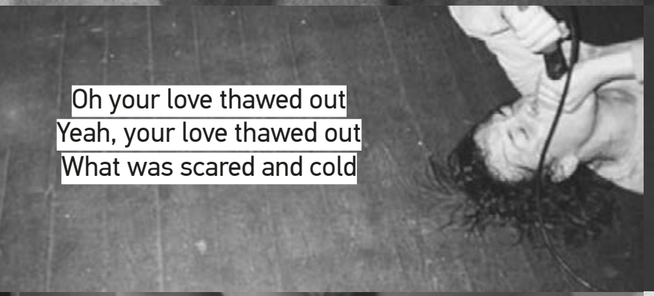
Oh your love thawed out
Yeah, your love thawed out
What was scared and cold

Like a virgin, ooh ooh
Like a virgin

My fear is fading fast
Been saving it all for you
'Cause only love can last

Make me strong, yeah you make me bold

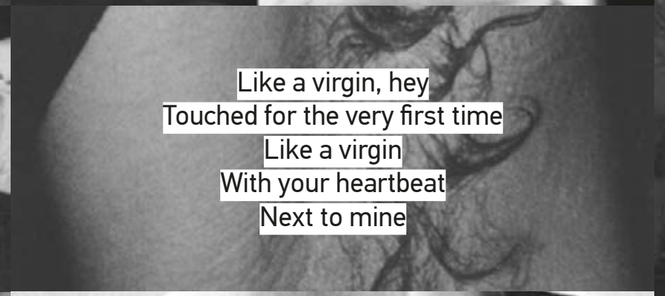
Like a virgin, hey
Touched for the very first time
Like a virgin
With your heartbeat
Next to mine

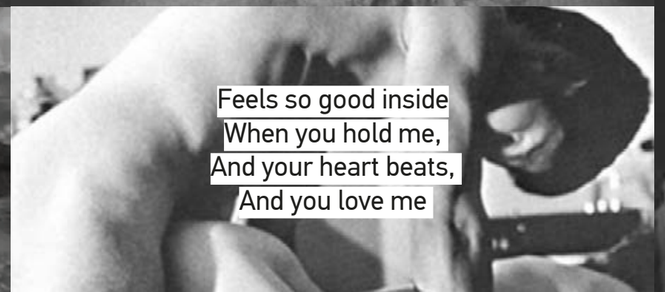
Feels so good inside
When you hold me,
And your heart beats,
And you love me

LILLY
4117
Can't you hear my heart beat
For the very first time?

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΦΩΤΟ: ΕΙΝΑΙ ΕΡΓΟ ΤΟΥ DAVID WOJNAROWICZ, ΕΝΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΓΚΕΪ ΚΑΙ ΠΑΡΗΓΑΓΕ ΕΝΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΣΤΑ ΜΑΥΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ AIDS. ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΒΙΣΩΝΕΣ ΠΟΥ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ, ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΜΕ ΦΟΡΑ ΜΙΑ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ, ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΦΩΤΟ ΠΟΥ ΤΡΑΒΗΞΕ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ VIEWMASTER ΕΝΟΣ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΟΠΟΙΕ ΕΝΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΕΓΙΝΕ ΕΡΓΟ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΗΡΩΣΗ.

ΤΙ ΒΛΕΠΕΙΣ ΕΣΥ: ΑΝ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΒΙΣΩΝΕΣ ΜΕ ΓΚΕΪ ΑΝΤΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ/ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΑΠΟ ΠΤΩΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ/ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΑΠΟ ΜΟΛΥΝΣΗ HIV, ΜΕΝΕΙ ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ: ΓΙΑΤΙ ΠΑΗΔΑΣ ΣΤΟΝ ΓΚΡΕΜΟ ΕΝΩ ΟΛΟΙ (ΛΕΝΕ ΟΤΙ) ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ ΤΟΝ ΑΠΟΦΥΓΟΥΝ; ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΒΙΣΩΝΕΣ / ΓΚΕΪ ΑΝΤΡΕΣ ΕΧΟΥΝ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΠΑΡΑΛΟΓΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ;

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΜΕ ΣΥΝΕΠΑΡΝΕΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΜΕΤΑΚΛΗΤΟ ΤΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ ΠΡΟΣ ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ/ ΑΡΧΗ. ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΒΙΣΩΝΕΣ, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ. ΟΣΟ ΚΙΑΝ ΕΨΑΣΑΝ ΔΕΝ ΒΡΗΚΑΝ ΠΟΤΕ ΤΑ ΠΤΩΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΣΤΟΝ ΠΑΤΟ ΑΠΟ ΤΟ ΦΑΡΑΓΓΙ. ΛΕΝΕ ΟΤΙ ΚΑΠΟΙΕΣ ΠΕΜΠΤΕΣ ΒΡΑΔΥ ΑΡΓΑ ΣΚΑΝΕ ΤΡΕΙΣ ΕΚΟΤΟΙΝΕΙ ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΠΙΝΟΥΝ ΜΠΥΡΕΣ ΤΕΡΜΑ ΒΑΘΟΣ ΣΤΟ ΜΠΑΡ ΤΗΣ TERRA. ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΔΕΙΣ ΤΑ ΚΕΡΑΤΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ — ΑΝ ΤΟΛΜΗΣΕΙΣ ΝΑ ΚΟΙΤΑΞΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥΣ...

I AM NOT

ΑΥΤΟ ΤΟ FORWARD TO DEATH/ FORWARD TO DESTRUCTION (ΣΠΙΧΟΙΡΓΙΚΟ ΜΟΤΙΒΟ ΣΤΟ TANK) ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΡΕΙΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ (ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΟ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΚΗ ΕΝΝΟΙΑ) ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ, ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΙ ΟΧΙ. ΚΑΙ ΕΠΙΣΕΩΝ ΠΛΕΟΝ ΔΕΝ ΖΟΥΜΕ ΣΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΝΑ ΤΟΥ AIDS, ΑΛΛΑ ΕΧΟΥΜΕ ΜΙΛΙΣΕΙ ΠΟΛΥ Π' ΑΥΤΟ, Η ΑΓΩΝΙΑ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΤΙ ΑΛΛΟ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΔΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΕΔΩ, ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟ ΜΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ, ΑΠΟ ΜΙΑ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑΣ AIDS ΚΑΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΧΕΤΙΣΤΕΙ ΜΕ ΑΥΤΑ ΜΕ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ ΚΑΙ ΒΙΩΜΑΤΑ.

A CITIZEN

Fugazi – The Kill

born into race and nation
accept family and obligation
i'm not a citizen i'm not a citizen
embrace tradition and occupation
cull memory for assimilation
secure for future generations
i'm not a citizen i'm not a citizen
laying in this cold field
waiting for the call feeling right here in this uniform
i think i got them all
academic or street education
obtain degree in annihilation
i'm not a citizen i'm not a citizen
laying down in chambers waiting for the call
seen your kind so many times you got no chance at all
laid out immobile hoping for that call it's in my mouth,
under my skin *sodium pentathol*

Σβήστε μας απ' το χάρτη σας
(Από "Βανδαλούπ")

Γουστάρουμε να ζούμε μια ζωή σε βάρος σας
Να τρώμε και να πίνουμε απ' τ' αποφάγια σας

Να πέφτουμε απ' τη ζάλη μας
στο χώμα σαν ψοφίμια
Και να ξερνάμε πάνω
στα ακριβά σας τα κιλίμια

Σβήστε μας απ' το χάρτη σας
Δεν κάνουμε για πάρτι σας
Ηρθαμε απ' άλλη εποχή
Και σας χαλάμε τη γιορτή

Δεν είμαστε ούτε πειρατές, δεν είμαστε Μογγόλοι
Μπορούμε όμως να βάλουμε φωτιά σ' αυτή την πόλη
Μπορούμε σε μια νύχτα να την κάνουμε χωράφι
Και δε πα να ουρλιάξουν όλοι οι δημοσιογράφοι

Γουστάρουμε να προκαλούμε φρίκη κι αηδία
Στις λογικές μουτσούνες σας που εκπέμπουνε βλακεία

Κανέναν δε φοβόμαστε, κακό που θα συμβεί
Γιατί στη χύτρα πέσαμε όταν ήμασταν μικροί

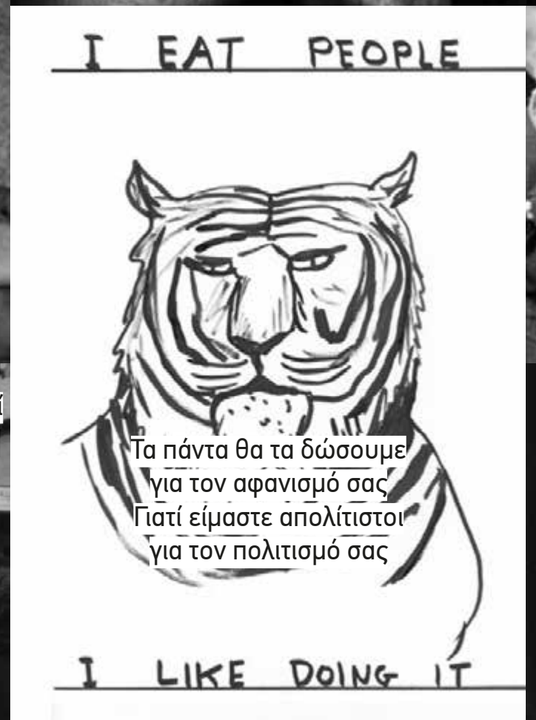
I EAT PEOPLE
Τα πάντα θα τα δώσουμε
για τον αφανισμό σας
Γιατί είμαστε απολίτιστοι
για τον πολιτισμό σας
I LIKE DOING IT

Αααααα!

Μια μέρα θα νικήσουμε,
το πήρατε χαμπάρι;

Και ας μη μπορεί κανένας μας
τα πόδια του να πάρει

ΓΙΑ ΜΙΑ QUEER ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Τα άγρια αγόρια είναι ένα υπερπλεόνασμα από τις πόλεις της Βορείου Αφρικής που άρχισε το 1969. Την ανήσυχη άνοιξη του 1969 στο Μαρρακές. Η άνοιξη στο Μαρρακές είναι πάντα ανήσυχη κάθε μέρα λίγο πιο ζεστή γνωρίζοντας πώς μπορεί να είναι το Μαρρακές τον Αύγουστο. Εκείνη την άνοιξη συμμορίες βενζίνης περιφέρονταν στους σκουπιδότοπους, τα σοκάκια και τις πλατείες της πόλης ραντίζοντας σχεδόν τους πάντες με βενζίνη και βάζοντάς τους φωτιά. Μπουκάρουν οπουδήποτε γλυκό νεαρό ζευγάρι κάθεται στο εμπριμέ μεσοαστικό καθιστικό του όταν γεια σας ναι γεια σας τα αγόρια της βενζίνης ορμάνε μέσα τούς περιχύνουν από την κορφή ίσαμε τα νύχια με έναν πυροσβεστήρα γεμάτο βενζίνη και έχω μερικές καλές φωτογραφίες από μια ντουλάπα όπου είχα προνοήσει να βρω καταφύγιο. Φωτογραφία του αγοριού που άναψε το σπίρτο άφησε τους άλλους να περιχύσουν το ζευγάρι του μετά άναψε ένα σπίρτο Swan πρόσωπο νεανικό αγνό, χωρίς οίκτο όπως η πυρά της κάθαρσης έφερε το σπίρτο αρκετά κοντά για να πιάσει τις αναθυμιάσεις. Μετά άναψε με το ίδιο σπίρτο ένα τσιγάρο Player ρούφηξε τον καπνό και χαμογέλασε, άκουγα τα ουρλιαχτά και σκέφτηκα θεέ μου τι διαφήμιση για τσιγάρο: Πλήθος ψήνεται στον ήλιο σε μια ακρογιαλιά το ΑΓΟΡΙ μ' ένα σπίρτο. Κοιτάζει δύο κορίτσια με μπικίνι. Καθώ ανάβει το σπίρτο γέρνουν μπροστά με ένα LUCKYSTRIKECHESTERFIELDDOLGOLDCAMELPLAYER στο χέρι και χαιρετούν αυθάδικα. Το ΑΓΟΡΙ έγινε το πιο καυτό όνομα στη διαφήμιση. Αινιγματικό χαμόγελο πάνω στο νεανικό πρόσωπο με τα λεπτά χαρακτηριστικά. Μα τι ακριβώς κοιτάζει το ΑΓΟΡΙ; Είχαμε ξεκινήσει να πουλήσουμε τσιγάρα ή ό,τι άλλο μας πλήρωναν για να πουλήσουμε. Το ΑΓΟΡΙ ήταν πολύ καυτό για μας. Σήκωσαν ναούς για το ΑΓΟΡΙ και κόλλησαν αφίσες με το πρόσωπό του είκοσι μέτρα ύψος και άρχισαν όλοι οι τινέιτζερ να αντιγράφουν το ΑΓΟΡΙ σε κοιτάζουν με ονειροπαρμένο βλέμμα τα χείλη ανοιχτά πάνω από τα Wheaties τους. Αγόρασαν όλοι πουκάμισα ΑΓΟΡΙ και μαχαίρια ΑΓΟΡΙ και περιφέρονταν σαν αγέλες λύκων καίγοντας, λεηλατώντας, φονεύοντας απλώθηκε παντού όλο εκείνο το καλοκαίρι στο Μαρρακές η πόλη φωτιζόταν τη νύχτα ανθρώπινοι πυροσί να τρεμολάμπουν σε τοίχους, δέντρα, σιντριβάνια όλα πολύ ρομαντικά μπορούσες να χαρτογραφήσεις τις επικίνδυνες περιοχές καθισμένος στο μπαλκόνι σου κάτω από τα αστέρια πίνοντας αργά το ουίσκι σου. Κοίταζα στην απέναντι πλευρά της πλατείας και παρακολούθησα έναν τουρίστα να καίγεται μέσα σε γαλάζια φωτιά είχαν βενζίνη που καιγόταν σε όλα τα χρώματα από τότε… (Άναψε τον προτζέκτορα και πήγε ως την άκρη του μπαλκονιού)… Απλώς κοίταξέ τους εκεί έξω όλες αυτές τις μικρές φιγούρες που διαλύονται στο φως. Σαν χώρα των θαυμάτων δεν είναι; εκτός από τη μυρωδιά της βενζίνης και της σάρκας που καίγεται.

Λοιπόν κάλεσαν έναν δυνατό άντρα τον συνταγματάρχη Αράχνιντ Μπεν Ντριγς που έκανε περιπολίες στην πόλη με φορτηγά μάζεψε τα αγόρια της βενζίνης τα πήρε έξω από τα τείχνη ξύρισε τα κεφάλια τους και τα θέρισε με πολυβόλα. Όσα γλύτωσαν βγήκαν στην παρανομία ή πήραν τις ερήμους και τα βουνά όπου εξέλιξαν διάφορους τρόπους ζωής και μεθόδους εμπλοκής σε μάχη.

W.S. Burroughs, «Τα Άγρια Αγόρια»

Ο SLAVA MOGUTIN ΑΠΑΓΓΕΛΕΙ ΣΤΟ SKIN FLICK

Όταν ήμουν παιδί, ευχόμουν να ήμουν το slaveboy ενός χαριτωμένου γιου στην ηλικία μου πλούσιων αφεντικών σκλάβων στην αρχαία Ρώμη. Η ζωή και το σώμα μου θα ήταν άρρηκτα δεμένα με τις διαθέσεις του. Θα κοιμόμουν ανάμεσα στα πόδια του σαν το σκυλί. Θα γινόμουν η ζωντανή τουαλέτα του και θα ξυπνούσα στο μέσον της νύχτας γιατί θα κατουρούσε μέσα στο στόμα μου αντί να τρέχει στη λεκάνη. Και όχι μόνο κάτουρα, με την ευκαιρία… Τα πρωινά θα τον ξυπνούσα προσκαλώντας το καυτό, δυνατό, σκληρό από τον ύπνο γκαβλί του μέσα στο μουνί που θα ήταν το στόμα μου. Δεν μπορούσα πια να επιβιώσω δίχως αυτό. Μου απαγόρευε να φοράω ρούχα και με τάιζε μόνο το σπέρμα και τα κόπρανά του. Τα έτρωγα και τα κατάπινα όλα, χωρίς να αφήνω υπολείμματα. Σύντομα συνήθισα σε αυτή τη δίαιτα και δεν μπορούσα να φανταστώ κάποιο άλλο φαγητό. Δεν ήξερα τι να κάνω όταν είπε στους γονείς του ότι με είχε βαρεθεί κι ότι ήθελε έναν άλλο σκλάβο. Νομίζω θα μας σκότωνα και τους δυο, αρχίζοντας με αυτόν. Θα έχωνα το χέρι μου μέσα στον κώλο του μέχρι τον αγκώνα, θα διέλυα και θα έσκιζα το εσωτερικό του και θα έτρωγα αυτά τα συστρεφόμενα σωθικά που φωνάζανε. Μετά θα πέθαινα από νοσταλγία και πείνα…

SLAVA MOGUTIN
MY LIFE AS A LIVING TOILET

ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ SKINHEAD

(ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΒΕΡΟΛΙΝΑΚΙ)

Στις προσωπικές και συλλογικές queer οικειοποιήσεις του skinhead συναντιούνται ο φετιχισμός, ο σαδομαζοχισμός και ο φασισμός. Ο queer skinhead αποτελεί ένα, ευδιάκριτα ανδρικό, γκέι σεξουαλικό φαντασιακό όπου τα ζητήματα της αρρενωπότητας, της βίας και της εθνικότητας έρχονται στο προσκήνιο. Ορίστε, λοιπόν, ένα γκέι ανδρικό υποκείμενο, και μια υποκειμενικότητα, που λειτουργεί στον κόμβο μιας αισθητικής, πολιτικής και κοινωνικής εμπειρίας.

Μεγάλη Βρετανία, τέλη του '60. Ο αρχικός skinhead αναπτύσσεται μέσα από την απογοήτευση με τη σκηνή των Mod και την απόρριψη των χίππιδων. Συνδυάζει τη σκληρή αρρενωπότητα που ασπάζονταν οι Mods στους δρόμους του Λονδίνου με την ματσίλα των "boot boys" του αγγλικού ποδοσφαίρου και το στιλ και τη μουσική των Rude boys των Δυτικών Ινδιών. Ο ενδυματολογικός κώδικας από αρβύλες, τζιν, τιράντες και κοντοκουρεμένα μαλλιά – εξελισσόμενος δίχως κεντρική προέλευση, ως ενορχήστρωση ανόμοιων πολιτιστικών στιλ και πρακτικών – κατέληξε να δηλοποιεί μια χαρακτηριστικά λευκή αρρενωπότητα της εργατικής τάξης η οποία ενσάρκωνε δυνάμει τις αξίες της "αρρενωπότητας, ανδρικής κυριαρχίας και ανδρικής αλληλεγγύης". Αυτή η έκθεση αρρενωπότητας αναπτύχθηκε περαιτέρω κατά την επεξεργασία της εικόνας του skinhead μέσα από την ορατότητα των κινημάτων του πανκ το '70 και το '80. Η πανκ επανερμηνεία του skinhead αισθητικοποίησε αυτή την αρρενωπότητά σε τέτοιο βαθμό υπερβολής ώστε αυτός να ταυτίζεται, λανθασμένα, με την ακραία βία και τον φασισμό. Αυτές οι αντιλήψεις τροφοδοτούταν από τη δράση μιας ακροδεξιάς πτέρυγας των boneheads (δηλ. ανοιχτά ακροδεξιών skin), με στενούς δεσμούς με το Νεοναζιστικό και το White Power κίνημα – προσελκύοντας τεράστια προσοχή από τα media το '80. Το αποτέλεσμα του τσίρκου των media γύρω από την σκηνή του White Power ήταν το ευρύ κοινό να θεωρεί όλους τους skinhead ως ρατσιστές. Παρόλο που το 1988 σχηματίστηκε η ομάδα SHARP (Skinheads Against Racial Prejudice) με μάχιμο στόχο να απομακρυνθεί ο skinhead από τους boneheads, η σημασία του skinhead ως νεοφασίστα εξακολουθεί να επικρατεί.

Από τα μέσα του '80, η εικόνα του skinhead εδραιώνεται ως κυρίαρχο φετίχ στα ευρωπαϊκά αστικά γκέι δίκτυα, δηλώνοντας μια ρήξη στη συμβολική σημασία του skinhead. Η διαδεδομένη χρήση των skinhead σημαινόντων εντός των ευρωπαϊκών ανδρικών γκέι υποκουλτούρων έχει προκαλέσει σύγχιση και στις δύο ταυτότητες, καθιστώντας ασαφή τη διάκριση μεταξύ των δύο, με την εικόνα του ξυρισμένου κεφαλιού, των αρβύλων κλπ., να σταματά κάποιες στιγμές να δηλοποιεί τον skinhead, στέλνοντας αντίθετα το μήνυμα "είμαι γκέι".

Δεδομένων των ιστορικών και κοινωνικών όρων του "τι εστί skinhead" σε επίπεδο αναπαράστασης και των συνειδητών ή υποσυνείδητων οικειοποιήσεων των skinhead σημαινόντων από τους γκέι άντρες, ο μετέπειτα αυτοπροσδιορισμός ως "queer skinhead" έχει προκαλέσει άγρια κριτική εντός και εκτός των queer κοινοτήτων. Κεντρικό επιχείρημα ενάντια σε αυτές τις οικειοποιήσεις είναι το "κεκτημένο δικαίωμα" του (στρέπτ/queer) skinhead στην αντίληψη μιας αυθεντικής αρρενωπότητας, την αξιοποίηση της εξουσίας μέσα από μορφές κοινωνικής και σεξουαλικής βίας, και τη σημειωτική ισοδυναμία μεταξύ skinheads και Φασισμού.

Στο βιβλίο του "Gay Skins: Class, Masculinity and Queer Appropriations" (1996) ο Healy τοποθετεί την εξέλιξη του queer skinhead ως συμπτωματική τόσο της αιτίας όσο και του αποτελέσματος της αρρενωποίησης της γκέι ανδρικής κουλτούρας. Η συνύπαρξη του queer και του skinhead, στο ίδιο υποκείμενο, καθιστά αναγκαία την επανασύλληψη και των δύο ταυτοτήτων για να αποκαλυφθεί πώς "η γκέι υποκουλτούρα έχει φετιχοποιήσει, χρησιμοποιήσει, απορρίψει και οικειοποιηθεί την υποθετική φυσική αρρενωπότητα που ενσαρκώνεται στον skinhead". Αυτή η έλξη, και αποστροφή ταυτόχρονα, για την αρρενωπότητα του skin συγκροτεί ένα φευγαλέο γκέι ανδρικό υποκείμενο, οι αναπαραστάσεις των queer skinheads μια οπτική σύγκρουση, η οποία θολώνει στρατηγικά τη διάκριση μεταξύ του ομοφυλόφιλου και του ομοκοινωνικού.

Ταυτότητα σε κρίση

Queer skinhead: Ο όρος προϋποθέτει μια φαινομενικά ανάρμοστη σχέση μεταξύ δύο σημαινόντων – του "queer" και του "skinhead" – τα οποία, συνυπάρχοντας, διαταράσσουν τις κυρίαρχες αναπαραστάσεις της αρρενωπότητας. Η διαταραχή προκαλείται γιατί ο queer skinhead καταλαμβάνει ένα χώρο αναπαράστασης που συνενώνει το queer, ως αυτό που κοινωνικά δηλώνεται ως "ομοφυλόφιλο, αφύσικο, θηλληπρεπές, πολιτικά αριστερό και κοινωνικά της μεσαίας τάξης", με αυτό που ταυτίζεται με τις "ετεροφυλόφιλες, φυσικές, υπεραρρενωπές, κοινωνικά της εργατικής τάξης και πολιτικά δεξιές ιδιότητες" του skinhead. Αν η κατασκευή του κοινωνικού φύλου λειτουργεί κατ' εξαίρεση, μέσα από ριζικές ακυρώσεις που δεν επιτρέπεται να αρθρωθούν (J. Butler), τότε η άρθρωση τέτοιων ακυρώσων στις αναπαραστάσεις των queer skinheads καθιστούν καταληπτή την κοινωνική διαδικασία με την οποία δομούνται και ρυθμίζονται τα υποκείμενα, και επομένως αποκαλύπτουν την αστάθεια των δυαδικών διακρίσεων στη δόμηση της αρρενωπότητας και της σεξουαλικότητας. Με άλλα λόγια, ο (στρέπτ) skinhead αποτυγχάνει να διατηρήσει την κυριαρχία εντός δυαδικών ιεραρχιών ενώπιον της παρουσίας των queer skinheads, οι οποίοι προβαίνουν σε μια αυξανόμενα επιθετική εισβολή στην σταθερή ετεροφυλόφιλη αρρενωπότητα της εικόνας του.

Οι τελευταίοι, επιπλέον, αποκαλύπτουν την ενέργεια του κοινωνικού, πολιτικού και αισθητικού λόγου στη δόμηση των υποκειμένων και των υποκειμενικοτήτων, προσκαλώντας στην επαναδιατύπωση της σημασίας των δύο όρων queer και skin. Το συνεχές των αρρενωπών σημαινόντων στην ανδρική γκέι υποκουλτούρα συγκροτεί ένα συγκεκριμένο υποκείμενο, στο οποίο η ένωση της βίας και του φυλετικά βασισμένου ερωτισμού οδηγεί στο σχηματισμό μιας ανδρικής γκέι υποκειμενικότητας.

Ο queer skinhead καθιστά επίσης προβληματική την αντίληψη της ταυτότητας, εφόσον το Queer ως λόγος για το κοινωνικό φύλο και τη σεξουαλικότητα αποκρούει και ταυτόχρονα περιλαμβάνει πιο πολλά από απλά προσωπικές και συλλογικές ταυτότητες. Με άλλα λόγια, το Queer δίνει την δυνατότητα μέσα από σεξουαλικές πρακτικές, επιτελέσεις και στρατηγικές αναπαραστάσεων να συναντηθούν πολλαπλοί λόγοι για μια ανάλυση της υποκειμενικότητας σε πείσμα της ιδιαιτερότητας του βιολογικού και κοινωνικού φύλου και της εθνικότητας που υπονοούν οι όροι "gay" και "lesbian". Η ανάπτυξη του Queer περιλαμβάνει ένα υποκείμενο που αναλαμβάνει "ιδιαίτερες, επιτελεστικές πράξεις πειραματικής αυτοαντίληψης» (E. Kosofsky Sedwick), δρώντας ταυτόχρονα αντίθετα στο διαχωρισμό και αντίθετα στην αφομοίωση, προτείνοντας κάτι με το οποίο μπορείς να σχετιστείς αλλά εντούτοις παραμένει αλλόκοτο και παράξενο.

Με όλον το παραπάνω post-λόγο, οι ιδρωμένες μασχάλες του πολυαγαπημένου queer skinhead κινδυνεύουν να μη βρομάνε πλέον τόσο αρρενωπά, οπότε είναι επείγον να αναγνωρίσουμε και την άλλη μεριά: Την πιθανή αδυναμία απεγκλωβισμού των κυρίαρχων ιστορικών και πολιτισμικών συσχετισμών που χαρακτηρίζουν τον skinhead ως εκπρόσωπο μιας λευκής και ετεροσεξιστικής αρρενωπότητας, που περιλαμβάνει βία και ακροδεξιές πολιτικές τοποθετήσεις. Μια παρόμοια δυσκολία συναντούμε κατά το στοχασμό πάνω στη χρήση της Σβάστικας σε σαδομαζοχιστικά σκηνικά, όπου "οφείλεις να είσαι υπόλογος στις ιστορικές και υλικές συνέπειες όταν περιγράφεις ψυχολογικές εμπειρίες οποιουδήποτε είδους" (Susan Leigh Star). Η Star αμφισβητεί το βαθμό στον οποίο άτομα ή ομάδες έχουν τη δύναμη να καθορίσουν το πλαίσιο στο οποίο υπάρχουν τα σύμβολα, και, επιπλέον, το πόσο μπορεί η κυρίαρχη σημασία των συμβόλων να επανοματοδοτηθεί με τη χρήση τους σε νέα πλαίσια. Εάν κάνουμε την παραδοχή ότι οι υπερασπιστές του σαδομαζοχισμού "πάσχουν" από αντικειμενικό ιδεαλισμό (εντός της επιθυμίας να διαχωρίσουν την ανθρώπινη δράση από τον ιστορικό πλαίσιο), τότε η επανονοματοδότηση μέσα σε νέα πλαίσια μπορεί να επιτευχθεί μόνον εάν το υποκείμενο κατέχει "εξουσία σε ένα ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο και προτίθεται να εξαναγκάσει την επανερμηνεία των συμβόλων πάνω στην κλίμακα της χρήσης τους".

Παρά την φαινομενική παγίωση της έννοιας "τι είναι skinhead" στην Δυτική κουλτούρα ("ένας λευκός ρατσιστής φασίστας"), η διαδεδομένη αναπαραγωγή των skinhead σημαινόντων που είναι ορατή σε όλα τα ευρωπαϊκά γκέι αστικά δίκτυα δείχνει μια αμφιθυμία να έρπεται. Οι queer οικειοποιήσεις φαινομενικά προσπαθούν να αποκόψουν το κοινωνικό νόημα από τον skin, φετιχοποιώντας τη μορφή ως σεξουαλική και όχι ως πολιτική ταυτότητα. Ο queer skinhead λειτουργεί πρωτίστως ως φετίχ εντός των φαντασιακών δομών της αντρικής γκέι υποκουλτούρας, αλλά το κοινωνικό νόημα που είναι ενσωματωμένο μέσα του λειτουργεί επίσης ως πρωταρχικό σημείο ερωτικοποίησης για πολύ κόσμο, καθιστώντας όχι τόσο απλή την εξαφάνιση του πολιτικού για χάρη του σεξουαλικού.

Ο skinhead ανάμεσά μας

Υπάρχουν δύο διακριτές φάσεις στην ανάπτυξη της εικόνα του skinhead: ο αρχικός "spirit of '69" skinhead και η πανκ επανονοματοδότηση που επανέφερε, αισθητικοποίησε και οδήγησε το στιλ στα άκρα. Ο αρχικός skinhead αποπειρούταν να στιλιζάρει μια αυθεντική αρρενωπότητα της εργατικής τάξης μέσα από ενδυματολογικούς κώδικες που δανείζονταν από τον παραδοσιακό εξοπλισμό των εργατών (DM's, για παράδειγμα), και με κουρεμένο κεφάλι που είχε μιλιταριστικές αναφορές στους Γάλλους και Αμερικάνους πεζοναύτες. Προφανώς το όλο στιλ κυριαρχούταν από μια έξαψη ότι είσαι αυθεντικός και βρετανικός. Ακόμα πιο συνοπτικά, μια αμυντική δήλωση ότι είσαι Λευκός.

Ο πανκ skinhead επανέφερε και τόνισε τα πλέον ακραία στοιχεία του βεστιάριου: τα κεφάλια ήταν τελείως ξυρισμένα, τα τζην έγιναν πιο κολλητά, οι αρβύλες ψηλότερες και με περισσότερες τρύπες. Οι προτιμήσεις του αρχικού skinhead για τη μαύρη μουσική παράδοση της Ska και της Motown αντικαθίσταται με τον επιθετική – λευκή – θορυβώδη ρητορική του "Oi!". Η κύρια διαφορά στις δύο εκδοχές, ωστόσο, βρίσκεται την πολιτική σημασία του πανκ. "Στους νέους σκινάδες δόθηκε ένας πολιτικός ρόλος που ήταν τελείως απών από τον αρχικό skinhead, ο οποίος είχε απόλυτη έλλειψη εμπιστοσύνης στα πολιτικά κόμματα" (Nick Knight). Στην Αγγλία ακροδεξιές οργανώσεις όπως το The National Front διευκόλυναν αυτό το νέο ρόλο, απολαμβάνοντας την μαζική στρατολόγηση σκινάδων στις τάξεις τους από τα τέλη του '70. Η υστερία των media για τις συμμορίες των σκινάδων και τη βία στα ποδοσφαιρικά ματς εντύπωσε στο ευρύτερο κοινό την αντίληψη ότι ο ενδυματολογικός κώδικας λειτουργούσε ως "στολή" συμμορίας και, συνεπώς, δεν ήταν απλά η μόδα μιας υποκουλτούρας.

Βία και ομοφυλοφιλία

Ο Michael Brake δίνει ιδιαίτερο βάρος στο πώς η ομοφυλοφιλία παραμένει αθέατη στην ανάλυση μιας νεανικής υποκουλτούρας. Υποστηρίζει ότι οι γκέι υποκουλτούρες λειτουργούν απομονωμένες από τις υπόλοιπες ομοκοινωνικές υποκουλτούρες λόγω της σεξουαλικής σημασίας τους και, επιπλέον, λόγω του ότι η ομοκοινωνική συμπεριφορά είναι εγγενώς δομημένη γύρω από μια έχθρα για την ομοφυλοφιλία: οι skinheads έχουν ιστορικά ταυτιστεί με ομοφοβική βία. Παρόλο που λευκοί γκέι άντρες είχαν και έχουν παρουσία στους κύκλους των skinhead, η αναλυτική αξία αυτής διαπίστωσης είναι μικρή, εφόσον οι άντρες αυτοί παραμένουν αόρατοι για τους στρεήτ συνοδοιπόρους. Η αποσταθεροποίηση της ιστορικής σημασίας του skinhead θα έπρεπε μάλλον να αναζητηθεί στις αέναα επαναλαμβανόμενες οπτικές αναπαραστάσεις του στην ανδρική γκέι υποκουλτούρα και πορνογραφία.

Ο ευαίσθητος skinhead

Ο skinhead παρουσιάζει την αρρενωπότητά του με εμβληματικό τρόπο, δηλαδή με το ξυρισμένο κεφάλι. Ενώ το ξύρισμα του κεφαλιού ενός υποκειμένου γενικά θεωρείται ότι καθιστά το υποκείμενο πιο αρρενωπό, μπορεί να ιδωθεί και ως μια διαδικασία θηλυκοποίησης, λειτουργώντας ως το κυρίαρχο πολιτισμικό σημάδι του τραύματος, ή ακόμα ως το αποτέλεσμα μιας κουλτούρας του τραύματος. Ιστορικά, στον Δυτικό λόγο, η εικόνα του ξυρισμένου κεφαλιού είναι σημάδι εξευτελισμού και οπτική δήλωση του ποιος είναι ο κυρίαρχος. Παρόλο που ο skinhead διαφέρει από τα ανίσχυρα υποκείμενα που υπέμειναν την ταπείνωση του κουρέματος (μιας και είναι αυτός που επαναδομεί την εικόνα του, κουρεύοντας ο ίδιος το δικό του κεφάλι), η φαλλική αρρενωπότητα που επενδύεται σε αυτόν μπορεί να αμφισβητηθεί μέσω της κοινής ιστορίας με όλους/-ες όσους/-ες έχουν υπομείνει και δεχτεί την κυριαρχία μέσα από το ξύρισμα του κεφαλιού. Ο ανδρισμός του επομένως κατοικεί στον ίδιο χώρο αναπαράστασης με αυτόν του πολέμου, της κυριαρχίας και της αποικιοποίησης. Ο βίαιος στρατιώτης κάτω από το σημάδι του οποίου η κοινωνία προκαλεί τον θάνατο, ο αλυσοδεμένος κατάδικος, ο παράφρονας, επικίνδυνος ψυχιατρικός ασθενής – ξυρισμένος και λοβοτομημένος – και, τελικά, η απαξιωμένη εικόνα του ξυρισμένου Εβραίου στο στρατόπεδο συγκέντρωσης: η υπέρτατη εικόνα της καταπίεσης. Η εικόνα του skinhead λειτουργεί επομένως, αμφίσημα, και ως πανίσχυρη και ως απόβλητη. Είναι η εικόνα τόσο του καταπιεστή όσο και του καταπιεζόμενου, ένας δυϊσμός που σχετίζεται κατά την Kristine Stiles με την προσπάθεια του skinhead να υιοθετήσει "μια περιθωριακή εμφάνιση όσον αφορά τα Δυτικά συστήματα εξουσίας". Η μυστικιστική εικόνα του Εσταυρωμένου Skin αντηχεί αυτή την προσπάθεια να χρησιμοποιηθεί ένας στιλιστικός κώδικας για να μαρκαριστεί το υποκείμενο ως καταδιωκώμενο: Χαραγμένο στο σώμα, αυτό το τατουάζ επιζητεί να καταστήσει υλική την ρομαντική θέση που αναλαμβανει ο skinhead – αυτή του παρία.

Και λίγη αποδόμηση

Ο queer skinhead λειτουργεί ως μέσον για την υπόσκαψη της στρέπτ αρρενωπότητας που έχει επενδυθεί στον αρχικό (ετεροφυλόφιλο) skinhead, εκθέτοντάς την ως μια προσομοίωση πέραν της πραγματικότητας. Αυτή η αντίληψη της προσομοίωσης αναφέρεται στη συνάντηση του Jean Baudrillard με τον Μεταμοντέρνο κόσμο, στον οποίο αποκαλύπτεται ότι τα Σημεία δεν αντικατοπτρίζουν πλέον την πραγματικότητα ή κάποια πηγαία έννοια, αλλά λειτουργούν αυτο-αναφορικά. Όπως λέει ο ίδιος ο Baudrillard "...όταν δεν μπορεί πλέον να συντηρηθεί η διάκριση μεταξύ των πόλων, εισέρχεται κανείς στην προσομοίωση, και επομένως στον από-

λυτο χειρισμό... Δεν είναι πλέον ζήτημα μίμησης, ούτε δημιουργίας αντιγράφων, ούτε καν παρωδίας. Είναι μάλλον ζήτημα αντικατάστασης των σημείων του πραγματικού από το ίδιο το πραγματικό".

Λειτουργώντας ως προσομοίωση, η μίμηση από τους queer skinheads των (στρέπτ) skinhead σημαινόντων, αποκρύττει την ικανότητα του skinhead να παραμείνει πραγματικός. Συνεπώς, η αρρενωπότητα όλων των skinhead μπορεί να τεθεί υπό αμφισβήτηση, εφόσον, σύμφωνα με τα προηγούμενα, πρόκειται για προσομοιώσεις, για παρωδίες του εαυτού τους.

Ακόμα χειρότερα, η ορατότητα του queer skinhead επικυρώνει ότι καθένας μπορεί να γίνει skinhead: "...με τους γκέι άντρες να μοιάζουν άθελα με skinheads, να ντύνονται σαν skinheads και να είναι πραγματικοί skinheads, ο skinhead ως σύμβολο της στρέπτ, λευκής αρρενωπότητας της εργατικής τάξης εκπουστρεύεται: εν δυνάμει οποιοσδήποτε μπορεί να είναι skinhead – ακόμα κι αν μισεί να είναι skinhead". (Healy).

Queering the skin, skinning the queer

Το κεντρικό ερώτημα είναι φυσικά αν η παντομίμα της ετεροφυλοφιλίας από αρσενικά γκέι υποκείμενα έχει το δυναμικό να μετασχηματίσει δραστικά τη σταθερότητα της αρρενωπότητας. Μια διαδικασία η οποία περιγράφεται με τον, ομολογουμένως εκπληκτικά σέξυ, όρο «queering the skin». Ίσως η skinhead πραγματικότητα δεν είναι μίμηση αλλά αυθεντικότητα, μια αυθεντικότητα που δομεί αυστηρά και άκαμπτα το σύστημα αποδοχής των skinhead – τόσο της στρέπτ όσο και της queer εκδοχής. Η αυθεντικότητα είναι το πρώτο και τελευταίο κριτήριο για να διαχωριστούν εκείνα τα ανδρικά υποκείμενα που θεωρούνται «πραγματικοί skins» από αυτούς που θα αποκαλούσαμε υποτιμητικά lifestyle ή fashion skins. Με άλλα λόγια, όπως το θέτει ο James Haines, "Δεν μπορεί κάθε άντρας – γκέι ή μη – που ξυρίζει το κεφάλι του και φοράει ένα ζευγάρι αρβύλες και τιράντες να θεωρηθεί από τους skins (ακόμα και από τους queer skins) ως skinhead".

Στα πλαίσια μιας λογοκεντρικής εθνογραφικής μελέτης της οργάνωσης (group) του internet "The Queer Skinhead Brotherhood", ο Haines διαπιστώνει ότι η συντριπτική πλειοψηφία των μελών της Αδελφότητας θέτει για τον εαυτό της τα ίδια κριτήρια skin αυθεντικότητας με αυτά που αναγνωρίζουν οι στρεήτ skins, τον κώδικα αρρενωπότητας των οποίων φιλοδοξούν να ακολουθήσουν. Σε πείσμα της Queer θεωρίας, τα περισσότερα μέλη της Αδελφότητας δεν δείχνουν διατεθειμένα να αμφισβητήσουν αυτή την ιδιαίτερη αρρενωπότητα, αλλά, αντιθέτως, είναι υπερβολικά ευτυχή να τη διεκδικούν ως δική τους: είτε γιατί πρόκειται για μια ποιότητα που έφεραν μαζί τους στην Αδερφότητα είτε γιατί είναι η ποιότητα που οι νεοσύλλεκτοι φιλοδοξούν να αποκτήσουν. Κατά την άποψη του Haines, όχι μόνον δεν προκύπτει το ευτυχές γεγονός του «queering the skinhead», αλλά το τσίρκο των skinhead σημαινόντων στην ανδρική γκέι υποκουλτούρα λειτουργεί για ένα πλήθος γκέι ανδρικών υποκειμένων ως τόπος αποταυτοποίησης με τις "λοιπές αδερφές". Με άλλα λόγια, αυτό που προκύπτει είναι το "skinning the queer", μια συγκεκριμένη προσπάθεια του γκέι αντρικού υποκειμένου να αποστασιοποιηθεί από μια ιστορία θεσμοθετημένης θηλυπρέπειας. Ενώ η πανσπερμία skinhead σημαινόντων στη σύγχρονη γκέι κουλτούρα είναι απόδειξη της ικανότητας του skin να λειτουργεί ως κατηγορία μόδας, πιο ενδιαφέρουσα είναι η γκέι ανδρική υποκειμενικότητα που έχει να κάνει με την ταυτοποίηση με την (ετεροσεξιστική) αρρενωπότητα του skin και, φυσικά, με τον πόθο για "πραγματικούς" άντρες.

Από το Fault Lines – Queer Skinheads and Male Subjectivity inf the Film Praxis of Bruce LaBruce του Jose Da Silva

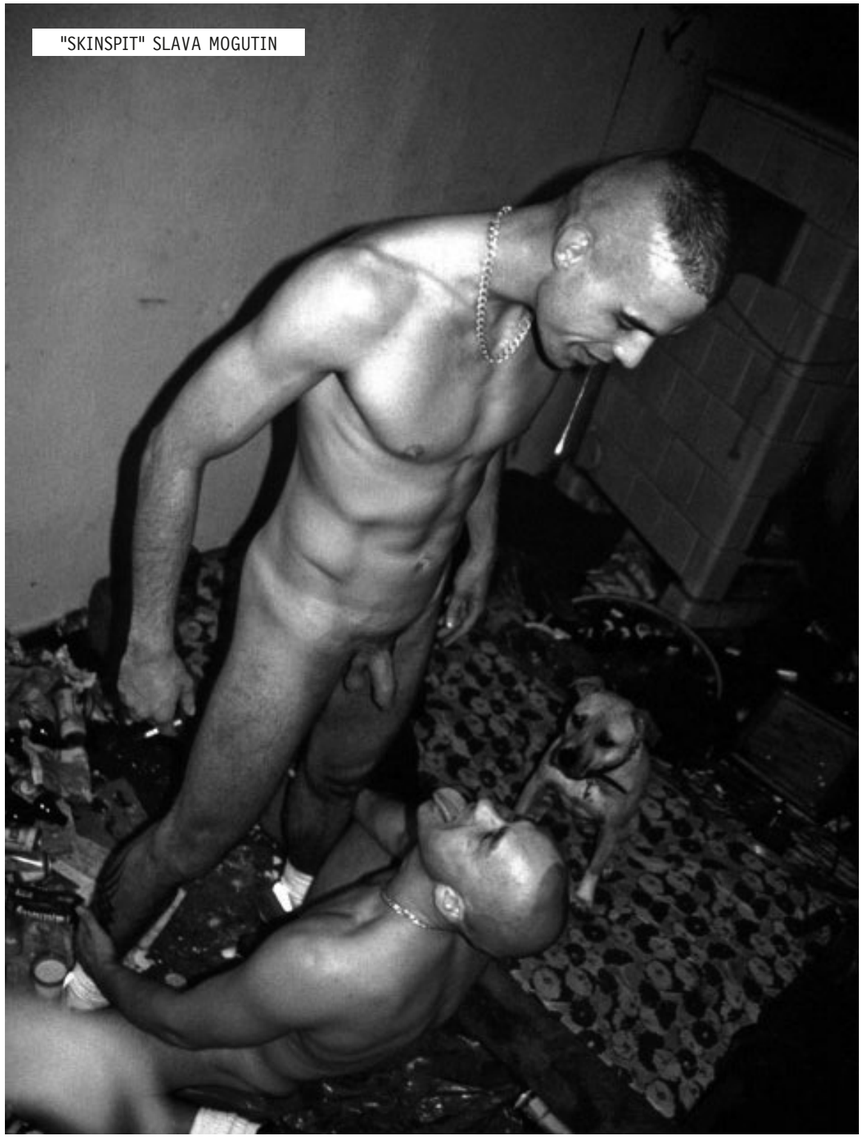
"SKINSPIT" SLAVA MOGUTIN

MY LIFE AS A LIVING TOILET

Στη Μόσχα τον Μάρτιο του 1995, ο Yaroslav Magutin, 21 ετών, αντιμετώπιζε απειλές θανάτου και μηνύσεις για "κακόβουλο χουλιγκανισμό με διακεκριμένο κυνισμό και ακραία θρασύτητα.". Με τη βοήθεια της οργάνωσης PEN και της Διεθνούς Αμνηστίας, κατέστη ο πρώτος Ρώσος που του χορηγήθηκε άσυλο στις ΗΠΑ για τις αντι-ομοφυλοφιλικές διώξεις που υφίστατο.

Γεννημένος στη Σιβηρία, ο Mogutin είχε καταστεί διακεκριμένη λογοτεχνική και πολιτιστική προσωπικότητα στη Ρωσία, με τη δημοσιογραφία, την ομοφυλοφιλική ποίηση και τις μεταφράσεις Αμερικάνων συγγραφέων όπως οι James Baldwin, William Burroughs και Allen Ginsberg. Τα συγγραφικά του έργα σκανδάλιζαν το Ρωσικό κατεστημένο. Σε μια συνέντευξη που είχε δημοσιεύσει, ο Ρώσος ποπ τραγουδιστής Boris Moiseyev αφηγούταν στον Mogutin τα τσιμπούκια που δώσει σε βουλευτές του Κομμουνιστικού Κόμματος για να καταφέρει να κάνει το πρώτο μεγάλο βήμα στην καριέρα του. Το 1994, ο Mogutin και ο φίλος του αντάλλαξαν όρκους έξω από το Μέγαρο Γαμήλιων Τελετών Αρ. 4 της Μόσχας όταν οι αξιωματούχοι αρνήθηκαν να τους παντρέψουν. Σε συνδυασμό με τη δημόσια αντίθεση του Mogutin στον πόλεμο του Γιέλτσιν ενάντια στη Τσετσενία – ο οποίος μαίνεται ξανά τώρα (σ.σ. 1999)– οι Ρώσοι αξιωματούχοι βρήκαν αρκετά συστατικά ώστε να μαγειρέψουν μια μήνυση.

25 ετών πλέον και κατοικώντας στη Νέα Υόρκη, ο Mogutin ανήκει στην ακροτελεύτια φουρνιά Σοβιετικών διαφωνούντων που ενηλικιώθηκαν στη διάρκεια της Περεστρόικα και της Γκλάσνονστ και ανέβασαν τη θερμοκρασία της πολιτιστικής και πολιτικής τήξης σε καυτά επίπεδα τα οποία μεταρρυθμιστές όπως ο Γκορμπατσώφ δεν είχαν ποτέ προβλέψει στα συνταγολόγιά τους.

Καθώς η Σοβιετική Αυτοκρατορία ακόμη λερώνει τον τόπο λιώνοντας, ο Mogutin βρίσκει τον εαυτό του στο σημείο μηδέν στην Αμερικάνικη Αυτοκρατορία, και δεν είναι καθόλου χαρούμενος γι' αυτό. Συνεχίζοντας να γράφει, ο Mogutin παράγει ένα σώμα δουλειάς που συνδέεται με προσωπικότητες όπως ο Gus Vas Sant, ο Bruce La Bruce και ο Dennis Cooper. Όλοι τους είναι αντι-γκέι ομοφυλόφιλοι, που κρατούν την άποψη ότι η δεσπόζουσα ομοφυλοφιλοκρατία είναι συντηρητική, και οι οποίοι αποκηρύσουν το ξεπούλημα εκ μέρους της μιας κριτικής παράδοσης πάνω στο δημόσιο σεξ, τους παιδεραστές και οποιουδήποτε ο ερωτισμός βγαίνει έξω από τον ορθό δρόμο της κοσμιότητας, της υγιεινής ζωής και της επαγγελματικής καριέρας.

Τα έργα του Mogutin είναι οργισμένα αλλά κωμικά. Όπως και στα έργα του Όσκαρ Ουάιλντ, το εξωφρενικό στοιχείο σ' αυτά δεν φαντάζει ποτέ να έχει το δεύτερο ρόλο. Όταν μιλά για το θαυμασμό του προς τις δολοφονίες διασημοτήτων από τον Andrew Cunanan (στμ.: Τον δολοφόνο του Versace), αισθάνεται κανείς ότι ο Mogutin δεν παίρνει απλά πόζες. Το

βιβλίο του “America in My Pants” πρόκειται να εκδοθεί σύντομα στη Μόσχα. Το “SS: Superhuman Supertexts”, ένα βιβλίο με ποιήματα και εικόνες κυκλοφορεί με τη νέα χρονιά στην Αμερική. Πρόσφατα, ο Mogutin ασχολήθηκε με τη φωτογραφία – κυρίως πορταίτα του εαυτού του φορτισμένα με σεξ και θνητότητα. Έχει επίσης ποζάρει για φωτογράφους και καλλιτέχνες όπως οι Terry Richardson, Rainer Fetting και Reed Massengil. Στη νέα πορνοταινία του Bruce La Bruce ο Mogutin υποδύεται τον σκίνχεντ.

Έκανες το coming out σου νέος μέσα από το ομοφυλοφιλικό γράψιμο. Ποιοι ήταν οι μέντορές σου;
Δημοσίευσα το πρώτο μου άρθρο όταν ήμουν 16. Ήμουν ένας επιθετικός και κακός τηνέιτζερ, απορριπτικός απέναντι σε πολλές ηθικές και λογοτεχνικές αυθεντίες. Αυτός ήταν ο λόγος που έγινα διάσημος. Η θέση του enfant terrible της αποκαλούμενης “νέας Ρωσικής δημοσιογραφίας” ήταν διαθέσιμη, κι έτσι την κατέλαβα. Φαντάζομαι ότι μπορείς να πεις πως ήμουν ένας μηδενιστής, κι αυτό έκανε τα γραπτά μου ιδιαίτερα δημοφιλή στους νέους. Αλλά δεν θυμάμαι να έχω κάποιους μέντορες. Καλώς ή κακώς. Υπήρχαν μερικοί κρυφοί ομοφυλόφιλοι εκδότες και συγγραφείς που με υποστήριζαν στο ξεκίνημα της καριέρας μου, αλλά όταν έγινα υπερβολικά ορατός με όλες αυτές τις γκέι ιστορίες μου, κριτικές και συνεντεύξεις, οι περισσότεροι από αυτούς μου γύρισαν την πλάτη. Δεν ήθελαν να διακινδυνεύσουν τις υπολήψεις και τις καριέρες τους. Το μεγαλύτερο μέρος από τα γραπτά μου ήταν εντελώς ακραίο, και δεν ήταν εύκολο να δημοσιευτεί όσο δημοφιλής κι αν ήμουν.

Αλλά στ’ αλήθεια μου άρεσε αυτό που έκανα, έγραφα χωρίς διακοπή, ανάπτυσσα το δικό μου στιλ, εργαζόμουν πάνω σε διαφορετικά λογοτεχνικά είδη, για διαφορετικές εκδόσεις και εκδότες, για το ραδιόφωνο και την τηλεόραση, οργανώνοντας μερικές πολιτιστικές εκδηλώσεις και κέρδισα τη φήμη μου. Γνώριζα πολλούς ενδιαφέροντες καλλιτέχνες στη Μόσχα και το Λένινγκραντ που ήταν γκέι στην προσωπική τους ζωή, αλλά έπρεπε να το κρύβουν δημοσίως ώστε να πετύχουν. Έσπασα αυτόν τον κανόνα. Ήθελα να γίνω αποδεκτός έτσι όπως ήμουν. Και προκάλεσα όλη αυτή τη φασαρία με τις διώξεις, τη λογοκρισία, τις ανώνυμες απειλές θανάτου. Έπρεπε να δραπετεύσω.

Ποια ήταν η πρώτη εικόνα που συνδέεις με την Αμερική;
Ως έφηβος ονειρευόμουν να είχα ένα παντελόνι Levi’s. Κόστιζαν 100 ρούβλια κι έτσι υπήρχαν πολύ λίγοι άνθρωποι στην ΕΣΣΔ που είχαν την οικονομική δυνατότητα να το αγοράσουν, αν σκεφτείς ότι ο μέσος μηνιαίος μισθός ήταν 120 ρούβλια. Τελικά κατάφερα να αποκτήσω ένα μεταχειρισμένο Levi’s που δεν μου έκανε γιατί ήμουν πολύ αδύνατος. Ήταν μια ολοκληρωτική απογοήτευση.

Έχεις μεταφράσει James Baldwin, Allen Ginsberg, William Burroughs, Dennis Cooper. Υπήρξε η αμερικάνικη κουλτούρα και έννοια της ομοφυλοφιλίας ένας φάρος καθώς ενηλικιωνόσουν;
Ας το θέσουμε μ’ αυτό τον τρόπο: τα χρόνια εκείνα αυτά ήξερα, αυτά έκανα. Μου πήρε σχεδόν πέντε χρόνια στην Αμερική για να φτάσω στο θλιβερό συμπέρασμα ότι όλη η Δυτική ιδέα του γκέι κινήματος είναι εντελώς χρεωκοπημένη αυτή τη στιγμή. Η αντίληψή μου του να είναι κανείς γκέι είναι εντελώς διαφορετική από το να τραγουδώ στην γκέι χορωδία ή να κατεβαίνω παρελαύνοντας την Πέμπτη Λεωφόρο μέσα σε ένα πλήθος χιλιάδων γυμνόστηθων καρτουνοειδών κλώνων με εντελώς κατασκευασμένα, αποτριχωμένα σώματα. Αν μεγάλωνα στο σημερινό Chelsea πιθανά θα κατέληγα να γίνω ένας σκληροπυρηνικός κυνηγός των γκέι για να διαμαρτυρηθώ και να επιτεθώ σε αυτό τον τρομαχτικό κόσμο με την ενοποιημένη μορφή, ενοποιημένη ηθική και τρόπο ζωής. Χρειαζόμαστε περισσότερους Andrew Cunanan, περισσότερους ομοφυλόφιλους τρομοκράτες, περισσότερους “ατομικιστές πούστηδες” όπως τον Ginsberg, διεστραμμένους παρανόμους της λογοτεχνίας όπως τον Burroughs, περισσότερους “bad ass fags” για να αποδειχτεί ότι το πρωτοπόρο γκέι πνεύμα της εξέγερσης δεν έχει ακόμα πνιχτεί εντελώς από τον Μεγάλο Αμερικάνικο Καταναλωτισμό. Ή μήπως έχει;

Πάντοτε με ενέπνεε η Αμερικάνικη εναλλακτική κουλτούρα. Όταν ήρθα στη Νέα Υόρκη ήμουν τυχερός να συναντήσω και να πάρω συνέντευξη από ανθρώπους που πάντοτε θαύμαζα: Allen Ginsberg, Gus Van Sant, Larry Clark, Quentin Crisp, John Waters. Αλλά ποτέ δεν μπορούσα να βρω κάποια κοινή γλώσσα με τους Αμερικάνους γκέι ακτιβιστές, ειδικά όλους εκείνους που προσπαθούν να εισαγάγουν όλη αυτή την γκέι ιδεολογία στη Ρωσία. Κρίνουν υπερβολικά γρήγορα ανθρώπους που δεν χωρούν στα στενά τους στερεότυπα, και πραγματικά πιστεύουν ότι μπορούν να κάνουν ανθρώπους μιας εντελώς διαφορετικής κουλτούρας χαρούμενους με το να τους δίνουν διαλέξεις πάνω στο πώς να ζουν και να γαμάνε με το δικό τους τρόπο! Οι Ρώσοι είναι μπουχτισμένοι από κάθε είδους ιδεολογική μαλακία – δε χρειάζονται καθόλου καινούριες δόσεις.

Η ομοφυλοφιλική παράδοση στη Ρωσική κουλτούρα είναι πολύ παλαιότερη από ότι είναι εδώ. Η Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία είναι πιθανά το πιο ανεκτικό δόγμα απέναντι στην ομοφυλοφιλία. Δεν πιστεύω ότι οι Ρώσοι γενικά είναι τόσο πουριτανοί και συντηρητικοί όσο οι Αμερικάνοι, κι έτσι θα είναι μια χαρά χωρίς όλους αυτούς τους εξυπνάκηδες Αμερικάνους.

Περιέγραψε την οικογένειά σου. Ποια η θέση της στη Σοβιετική κοινωνία;
Όταν λέω ότι γεννήθηκα στη Σιβηρία, η τυπική Αμερικάνικη αντίδραση είναι συνήθως “Ήταν οι γονείς σου διαφωνούντες;” Όχι, δεν τους έστειλαν εκεί, αλλά πήγαν λόγω ρομαντισμού, κυνηγώντας κάποιο Μεγάλο Σοβιετικό όνειρο στη μέση του πουθενά μέσα στο παγερό κρύο των –40° C. Αυτού του είδους τάσεις φυγής ήταν δημοφιλείς στα 60’s – ένα Σοβιετικό ισοδύναμο του κινήματος των χίππηδων. Το καλοκαίρι ο πατέρας μου θα περνούσε εβδομάδες εκείνες τις εποχές ψαρεύοντας και κυνηγώντας στην τάιγκα (τα δάση ακριβώς νοτιότερα από την τούνδρα) μέχρι που τον δάγκωσε ένα τσιμπούρι και έπαθε εγκεφαλίτιδα.

Ήταν πραγματικός τυπάς: καλυμμένος με τατουάζ, συνεχώς σε καυγάδες. Είχε τα Σοβιετικά άστρα χτυπημένα στους ώμους του και τη “Γέννηση της Αφροδίτης” του Μποτιτσέλι στο γόνατό του. Ένα από τα καλύτερα τατουάζ που έχω δει στη ζωή μου. Τα έκανε όταν υπηρετούσε στο Ναυτικό. Όταν ήταν νέος ήταν ένα ακριβές αντίγραφο του Jean-Paul Belmondo στο “Με Κομμένη την Ανάσα” του Γκοντάρ – ένας εντελώς τρελός και νταής πλέι-μπόι γυναικάς. Ήταν μποξέρ μέχρι που έσπασε τη μύτη του, οδηγός μοτοσυκλέτας μέχρι που έσπασε το πόδι του και μεγάλος πότης μέχρι που έσπασε τη σπονδυλική του στήλη, όταν τον έπιασε η περιπολία να με δέρνει στο δρόμο. Κατά το γνωστό Σοβιετικό τρόπο, οι μπάτσοι του άλλαξαν την πίστη στο ξύλο.

Ταυτόχρονα, ο πατέρας μου ήταν ένας διανοούμενος, συγγραφέας παιδικών αφηγημάτων, αν και όχι πολύ πετυχημένος. Ένας πραγματικός τύραννος, που εκτόνωνε την απογοήτευσή του στη μάνα μου, τη μεγαλύτερη αδερφή μου και εμένα. Και οι τρεις μας ήμασταν υποκείμενα της σατανικής του διάθεσης και του αλκοολισμού του. Και η καημένη η μάνα μου του ήταν τελείως αφοσιωμένη, υπηρετώντας ως νοικοκυρά-παύλα-προσωπική γραμματέας. Εγκαταλείψαμε τη Σιβηρία όταν ήμουν έξι ετών. Ο πατέρας μου δεν μπορούσε να μείνει σε ένα μέρος για πολύ καιρό, κι έτσι έπρεπε να μετακινούμαστε κάπου συνεχώς, σαν τσιγγάνοι. Η οικογένειά μου ήταν πραγματικά γαμημένη και φτωχή. Μερικές φορές δεν είχαμε αρκετά χρήματα ούτε για να αγοράσουμε κονσέρβες. Δεν γιορτάζαμε διακοπές, ούτε καν γενέθλια. Όταν ήμουν 14, ο πατέρας μου εγκατέλειψε την οικογένεια. Η μητέρα μου είχε πραγματικά καταθλιβεί. Δεν μπορούσα να αντέξω άλλο αυτό το δράμα. Πήγα στη Μόσχα κι από τότε μένω μόνος μου. Τώρα έχω ελάχιστες σχέσεις με την οικογένειά μου.

Ποια ήταν η πρώτη σου σεξουαλική εμπειρία;
Ήταν στο νηπιαγωγείο, όταν ήμουν τεσσάρων ή πέντε. Με αποπλάνησε ένας από τους συμμαθητές μου. Καθόμασταν στην τάξη μπροστά στη δασκάλα μας, βαριόμασταν και ξαφνικά γύρισε προς τα εμένα και μου πρότεινε να “πάρουμε ο ένας το πουλάκι του άλλο στο στόμα”. Έδειξα ενδιαφέρον, αλλά του είπα ότι θα το έκανα μόνο αν μου έδειχνε πώς. Έτσι σηκώθηκε, γονάτισε μπροστά μου και έβγαλε το μικρό μου πέος και το έβαλε στο στόμα του. Ένιωθα παράξενα, δεν ήμουν σίγουρος ότι μου άρεσε. Η δασκάλα χρειάστηκε μονάχα μερικές στιγμές για να καταλάβει τι συνέβαινε. Τον άρπαξε με αγένεια από το πάτωμα και ούρλιαξε: “Δεν θέλω να ξαναδώ τέτοιες βρομιές ξανά! Ποτέ!” Της είχαν στρίψει όλες οι βίδες και δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί. Η τιμωρία ήταν σκληρή και ταπεινωτική: μας διέταξε να βγάλουμε τα ρούχα μας και να στεκόμαστε γυμνοί μπροστά σε όλα εκείνα τη πλίθια παιδιά που γελούσαν μαζί μας. Έτσι η πρώτη φορά που έκανα σεξ με οδήγησε κατευθείαν στην πρώτη μου δίωξη. Δεν ένιωθα ένοχος, ένιωθα παραβιασμένος. Σίγουρα είχα πάθει καθήλωση σε εκείνο το περιστατικό και ήθελα να το ξαναδοκιμάσω. Έτσι, όπως μπορείς να δεις, είχα από ανέκαθεν ετερόδοξες, ανήθικες τάσεις, ακόμα και στην ηλικία των τεσσάρων ή πέντε.

Οι περισσότερες φωτογραφίες σου παριστάνουν εσένα. Ποια είναι η γνώμη σου για το ναρκισσισμό και τη σχέση του στον ομοφυλοφιλικό πόθο και τέχνη, το να είναι τελικά ο ίδιος ο καλλιτέχνης το εργαλείο του εαυτού του;
Μου αρέσει η λέξη “εργαλείο” σε αυτό το πλαίσιο. Όταν πρόκειται για τις εμπειρίες μου ως μοντέλο ή για τα αυτο-πορτραίτα, πράγματι νιώθω το σώμα μου ως εργαλείο. Ένα εργαλείο που με βοήθησε να γίνω αυτός που είμαι. Σίγουρα ο ναρκισσισμός έχει υπάρξει μια από τις κινητήριες δυνάμεις της ομοερωτικής τέχνης από τα αρχαία χρόνια. Αλλά στη δική μου περίπτωση δεν πρόκειται καθόλου για κάτι τέτοιο. Έχω αυτή τη σχέση αγάπης-μίσους με το σώμα μου. Το καλλιεργώ όσο καλλιεργώ και το λογοτεχνικό στιλ και εικόνα μου. Το στρίβω, το βασανίζω, το απορρίπτω και το επανεφευρίσκω χρησιμοποιώντας διαφορετικά προσωπεία και μηχανισμούς. Με αυτόν τον τρόπο πρώτα απ’ όλα διασκεδάζω τον εαυτό μου, αλλά και το ακροατήριό μου δείχνει επίσης να διασκεδάζει.

Πώς νομίζεις ότι η αισθητική ή καλλιτεχνική σχέση σου με το σώμα σου θα αλλάξει καθώς γερνάς, καθώς διαλύεσαι με εμφανείς ή όχι τρόπους; Μπορεί ένας καλλιτέχνης να αξιοποιήσει την κατάρρευση του σώματος;
Με ρωτάς κάτι για το οποίο φοβάμαι να ρωτήσω τον εαυτό μου. Είναι φανερό ότι για τους γκέι είναι μια πολύ περισσότερο δραματική εμπειρία από ότι είναι για τους στρέιτ. Έτσι ίσως θα έπρεπε να εξεγερθώ ενάντια σε αυτή την γκέι λατρεία της ομορφιάς και της νεότητας και να γίνω κανένας γεροντόφιλος, ή, ακόμα πιο ακραία, νεκρόφιλος – ανέκδοτο είναι αυτό.

Ένας από τους πορνοστάρ φίλους μου μού είπε ότι ένας λόγος που παίζει σε πορνό είναι για να καταγράψει τον εαυτό του στα γαμήσια ώστε να μπορεί να βλέπει τις ταινίες του όταν θα είναι γέρος και θα έχει σκουριάσει. Για μένα είναι δύσκολο να φανταστώ τον εαυτό μου γέρο. Είναι δύσκολο να φανταστώ ότι θα χάσω τον έλεγχο πάνω στους μύες και τον μηχανισμό μου. Αν δεν μπορώ να ελέγξω το σώμα μου, ποιο το νόημα να προσπαθώ να ελέγξω οτιδήποτε άλλο;

Δεν είμαι κανένας από εκείνους τους σούπερμαν που βλέπεις να προσπαθούν να διατηρήσουν την κυριαρχία πάνω

στη ζωή τους ενώ καθίστανται εντελώς δυσλειτουργικοί σωματικά. Θέλω να θέσω τέρμα όσο θα είμαι ακόμα σε αξιοπρεπή εμφάνιση και κατάσταση. Και υπάρχουν πολλοί τρόποι για να το κάνεις. Για εμένα το παράδειγμα του Μισίμα με εμπνέει πολύ. Πιστεύω ότι θα γίνω ένας σαμουράι-καμικάζι ή ένας διεστραμμένος τρομοκράτης της ποικιλίας του Andrew Cunanan, πυροβολώντας όλους αυτούς τους πλούσιους, με τσιτωμένο από τα λίπη δέρμα, ψωλογλύφτες μέχρι κάποιος να με πιάσει. Θα είναι η τελευταία μου παράσταση.

Αν μπορούσες να περάσεις μισή ώρα με τον 15χρονο εαυτό σου, τι θα του έλεγες;
Δε νομίζω ότι θα περιοριζόμασταν σε μια απλή συζήτηση, αν λάβουμε υπόψη και το ναρκισσισμό μου! "Μην πας εκεί αγόρι μου!" θα μου ψιθύριζα στο αυτί. "Υπάρχει αυτός ο πραγματικά τρομαχτικός γαμημένος κόσμος εκεί έξω! Μην μπλέξεις μαζί του!" Θα προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου να είναι πιο λογικός, να φοβάται ευκολότερα. Εκείνα τα χρόνια ήμουν ένα αλητόπαιδο χωρίς απολύτως καμιά έγνοια, δοκιμάζοντας βασικά διαφορετικούς τρόπους να πεθάνω: πίνοντας συνέχεια μέχρι που τα βλέφαρά μου άρχισαν να γίνονται γκρι, μπλέκοντας σε καυγάδες στο δρόμο και σε συναυλίες ροκ, με το να είμαι απολύτως αντικοινωνικός και αυτοκαταστροφικός. Με συνέλαβαν για μεθυσμένους καυγάδες, με έδιωξαν από παντού και δεν τελείωσα ποτέ το Λύκειο. Έγραφα πραγματικά σκοτεινά ποιήματα για αυτοκτονίες και προσπαθούσα απεγνωσμένα να ανακαλύψω τον εαυτό μου και να βάλω τα κομμάτια του μαζί.

Ποια άποψη της Σοβιετικής κουλτούρας θυμάσαι ως την πιο ερωτική;
Κοιτάζοντας στο παρελθόν συνειδητοποιώ ότι μεγάλωσα περιτριγυρισμένος από ομοερωτικές εικόνες στη Σοβιετική προπαγάνδα, τέχνη και κινηματογράφο. Υπήρξαν πολλοί μεγάλοι Σοβιετικοί καλλιτέχνες, αγνοημένοι εντελώς από τη Δύση, των οποίων η τέχνη είναι φορτισμένη με καθαρό ομοερωτισμό.

Όταν ήμουν παιδί συνήθιζα να τραβάω μαλακία με τον πίνακα του Alexander Deineka "Μελλοντικοί Πιλότοι": δύο γυμνά αγόρια κάθονται σε μια αποβάθρα κοιτάζοντας ψηλά καθώς ένας μεγαλύτερος σύντροφός τους δείχνει το αεροπλάνο που πετά ψηλά στους ουρανούς. Οι κώλοι και πλάτες των αγοριών είναι τόσο όμορφα ζωγραφισμένα κι αυτά είναι τόσο συγκεντρωμένα στο αεροπλάνο. Ο Deineka δεν ήταν ο μόνος που ήταν καλός στο να ζωγραφίζει γυμνά Σοβιετικά αγόρια και νεαρούς άντρες. Υπήρξε ακόμα ο Kuzma Petrov-Vodkin, του οποίου προφανώς του άρεσαν τα νεαρά αγόρια. Ο πίνακας "Λούζοντας τον Κόκκινο Επιβήτορα" είναι ένας από τους αγαπημένους μου. Εντελώς εικονογραφικός με την παραδοσιακή Ρωσική τεχνοτροπία, θα ήταν το τέλειο εξώφυλλο για καμιά έκδοση του NAMBLA (Στμ.: North America Man-Boy Love Association): λεπτό ξανθό γυμνό αγόρι καβαλά έναν επιβήτορα κόκκινο σαν τη φωτιά· το αγόρι έχει ένα αφηρημένο βλέμμα στο πρόσωπό του ενώ το άλογο κοιτάζει το αγόρι. Η Σοβιετική τέχνη είναι γεμάτη με τέτοια πράγματα: όλοι αυτοί οι γυμνοί ή μισόγυμνοι στρατιώτες, αγόρια που κάνουν μπάνιο με βαρβάτα άλογα. Ένας από τους Αμερικάνους γκέι φίλους μου στη Μόσχα μού είχε πει ότι του ήταν συνεχώς σηκωμένη στο μετρό της Μόσχας: είναι τόσο γεμάτο με ομοερωτικά αγάλματα, τοιχογραφίες και μωσαϊκά. Είναι το ομορφότερο και πιο ομοφυλοφιλικό μετρό του κόσμου.

Μόλις έπαιξες σε μια πορνοταινία του Bruce La Bruce με σκίνχεντ, όπου υποδύεσαι έναν νεοναζί. Σε ανάβει ο ολοκληρωτισμός;
Το Skin Flick δεν είναι μια συνηθισμένη πορνοταινία. Υπάρχουν δύο εκδοχές: η hardcore που προορίζεται για το βίντεο, και η soft, για γενική προβολή. Στη soft εκδοχή διαβάζω τα ποιήματά μου "My Life as a Living Toilet" και "A Story of a Betrayal" και τραγουδώ τον πρώην Σοβιετικό ύμνο.

Υποδύομαι το Ράινχολντ, αυτό τον μάτσο χαρακτήρα που είνα μέλος μιας συμμορίας σκίνχεντ που τρομοκρατεί το Λονδίνο και γαμάει ο ένας τον άλλο περιστασιακά. Ο Ράινχολντ υποτίθεται ότι είναι στρέιτ – υπάρχει μια σκηνή στην ταινία όπου γαμάω τη γκόμενά μου Cameltoe, που την υποδύεται ένα μοντέλο, η Nikki Uberti. Την πηδάω στην κουζίνα τραγουδώντας τη "Διεθνή" στα Ρώσικα. Νομίζω ότι είναι η πιο καυτή σκηνή στην ταινία, παρόλο που προφανώς απευθύνεται σε ένα ομοφυλόφιλο κοινό. Μετά πλακώνομαι με την Cameltoe, την πετάω έξω από το σπίτι, και για αλλαγή, με ταπώνουν κι από τις δύο μεριές δυο φιλαράκια σκίνχεντ. Τόσο στρέιτ είναι ο Ράινχολντ. Προφανώς πρόκειται για μια σάτιρα πάνω στην όλη ιδέα αυτών των παραστρατιωτικών δεξιών ομάδων.

Δεν είμαι ο μόνος ομοφυλόφιλος που τον συναρπάζει αυτό το πράγμα. Έπειτα από τα γυρίσματα της ταινίας στο Λονδίνο, ο Bruce κι εγώ πήγαμε στο Βερολίνο όπου παρακολουθήσαμε ένα σεξουαλικό πάρτι με καναδυό εκατοντάδες μισόγυμνους σκίνχεντ σε μια τεράστια αποθήκη στα σύνορα Ανατολικού και Δυτικού Βερολίνου. Υπήρχαν πολλές καυτές και διεστραμμένες καταστάσεις εκεί πέρα, σου λέω. Δεν είχα δει ποτέ ξανά κάτι τέτοιο. Το Βερολίνο και το Λονδίνο είναι γεμάτα γκέι σκίνχεντ.

Η αλήθεια είναι ότι ολόκληρη η γκέι μυθολογία βασίζεται στην αισθητική του ολοκληρωτισμού, με τη φανατική λατρεία του γυμνού ανδρικού σώματος και της "αληθινής αντρικής συντροφικότητας" ή όπως θέλεις πες το. Ο Tom of Findland χρησιμοποίησε το ναζιστικό συμβολισμό και τις στολές για να τον βοηθήσουν να το δημιουργήσει το γκροτέσκο καρναβάλι της SM υποκουλτούρας. Τα παραδείγματα του ομοερωτικού ολοκληρωτισμού και φασιστικής τέχνης είναι απειράριθμα και τόσα είναι και τα παραδείγματα της ομοφυλοφιλικής τέχνης που έχει ως φετίχ τον φασισμό.

Τι σε κάνει να γράφεις;
Πρώτα απ' όλα, το γράψιμο για μένα είναι μια μορφή θεραπείας. Είμαι ένα τόσο γεμάτο εμμονές τέρας, με όλες αυτές τις βίαιες φαντασιώσεις και τις αντικοινωνικές τάσεις, που θα κατέληγα στη φυλακή ή νεκρός αν δεν εκτόνωνα όλα αυτά σκατά στο χαρτί. Είναι μια κατάρα: το γράψιμο για μένα είναι σχεδόν μια βιολογική ανάγκη, όπως το φαγητό, το σεξ, ο ύπνος. Αν δεν το κάνω πέφτω σε απόλυτη απογοήτευση. Οι άνθρωποι που έζησαν μαζί μου το γνωρίζουν αυτό. Εύχομαι μια μέρα να μπορώ να κερδίζω τα προς το ζην με το γράψιμο, αλλά την ίδια στιγμή πιστεύω ότι είναι τόσο βαρετό: δεν θέλω να ζήσω τη ζωή ενός συγγραφέα και σίγουρα δεν θέλω να έχω το θάνατο ενός συγγραφέα. Για μένα δεν θα υπήρχε τίποτα να γράψω σχετικά.

Προέρχεται κάποιο μέρος από την απογοήτευσή σου στην Αμερική από το γεγονός ότι η πολιτική καταπίεση στη Σοβιετική Ένωση έδωσε στον ποιητή έναν ζωτικό δημοφιλή ρόλο; Στη Δύση, ο συγγραφέας είτε μπαίνει στη μαζική αγορά, είτε, στην καλύτερη περίπτωση, εξυπηρετεί ως ειδική περίπτωση. Πιστεύεις ότι θα είχες πολιτιστικό βάρος στην Αμερική όπως συνέβαινε στη Ρωσία;
Πρέπει να κατανοήσεις ότι όταν αναγκάστηκα να εγκαταλείψω τη Ρωσία δεν έχασα τη θέση μου ως διασημότητα, τη λογοτεχνική και κοινωνική επιρροή μου, ή όπως το θέτεις το "πολιτιστικό μου βάρος" – έχασα το ακροατήριό μου. Σίγουρα ήμουν προϊόν της Περεστρόικα και της Γκλάσνοστ – όλης εκείνης της έκρηξης της προηγουμένως απαγορευμένης λογοτεχνίας, τέχνης, κινηματογράφου. Ήταν μια απίθανη, ευφορική εμπειρία για εμένα ως εφήβου. Θυμάμαι ανθρώπους να τρελαίνονται, να περνάνε νύχτες συζητώντας έντονα για κάτι βιβλία και ταινίες ηλικίας 30 ετών. Ήταν μια πολύ συναρπαστική και αφελής περίοδος της Σοβιετικής ιστορίας, οι τελευταίες μέρες της Σοβιετικής Αυτοκρατορίας. Κι εγώ βρισκόμουν ακριβώς στο μέσον της, εκδιδόμουν στις δημοφιλείς εφημερίδες με εκατοντάδες χιλιάδες αναγνώστες, έγραφα για αμφιλεγόμενα θέματα, λάμβανα αλληλογραφία θαυμαστών και εχθρών, συνεχώς με έθαβαν και με θεοποιούσαν, και μου έκαναν μηνύσεις, όλα εξαιτίας των γραπτών μου! Έτσι όταν ήρθα στις ΗΠΑ ήταν δύσκολο για μένα να επαναπροσαρμοστώ στο νέο μου non-status. Ήταν τόσο σκληρό να συνειδητοποιήσω πόσο σωβινιστική είναι η Αμερικάνικη κοινή γνώμη, πόσο περιορισμένο είναι το Αμερικάνικο ενδιαφέρον για οτιδήποτε ξένο. Ουσιαστικά κανείς δεν δίνει δεκάρα για κανέναν εδώ πέρα εκτός κι αν έχεις μια δυνατή μηχανή δημοσιότητας πίσω σου που μπορεί να σε βοηθήσει να πουλήσεις ουσιαστικά οτιδήποτε. Αυτός είναι ο τρόπος που λειτουργεί ο Αμερικάνικος καταναλωτισμός και η μαζική κουλτούρα. Κι αυτή είναι η απογοήτευσή μου.

Έχοντας ζήσει κάτω κι από τα δύο καθεστώτα, ποια είναι η πιο ύπουλη – η Ρώσικη ελίτ ή η Αμερικάνικη;
Είναι σαν να συγκρίνεις μήλα με πορτοκάλια. Τι είναι τελοσπάντων η ελίτ; Άνθρωποι που θεωρούν τους εαυτούς τους ελίτ λόγω της οικονομικής ή κοινωνικής του θέσης; Του μισώ εξίσου κι εκεί κι εδώ. Ή άνθρωποι που κέρδισαν το να γίνουν ελίτ με τη σκληρή δουλειά τους και το ταλέντο τους; Ή άνθρωποι που θέλουν να γίνουν ελίτ για χάρη του να είναι ελίτ; Δεν μπόρεσα ποτέ μου να συσχετιστώ με οποιαδήποτε από αυτές τις κατηγορίες.

Νομίζω ότι ένας αληθινός καλλιτέχνης πρέπει να μένει μακριά από όλες αυτές τις μαλακίες. Γαμήστε την ελίτ! Γαμήστε τους ύπουλους!

Η συνέντευξη του Yaroslav Mogutin αμέσως μετά το Skin Flick δημοσιεύτηκε πρώτη φορά στο αμερικάνικό γκέι περιοδικό The Guide και στα ελληνικά στο γκέι zine Ο Πόθος, Θεσσαλονίκη 1999.

Στη βαμβακοφυτεία του Collin O'Hara ζούσαν οι πιο τυχεροί νέγροι. Όχι μόνο τους έδιναν διπλή μερίδα γαλοπούλα την ημέρα των Ευχαριστιών αλλά τους άφηναν να επιστρέφουν στα καταλύματά τους μία ολόκληρη ώρα πριν από τη δύση του ήλιου. Σπάνια έπεφτε βούρδουλας και η γυναίκα του Collin O'Hara πάντα έπλενε και καθάριζε τα τραύματα με οξυζενέ και ιώδιο. Στη βαμβακοφυτεία του Collin O'Hara ήτανε σκλάβος ένα πολύ όμορφο και πολύ έξυπνο αγόρι. Οι O'Hara καλούσαν τον Tommy στις γιορτές τους, έτρωγε από τα πλούσια αποφάγια τους και ήταν ο μόνος μαύρος στη φυτεία που μπορούσε να περηφανευτεί ότι ήξερε και να διαβάζει και να γράφει. Μια μέρα θα γινόταν επιστάτης. Του το είχαν πει.

Το βράδυ των 17ων γενεθλίων του, της ενηλικίωσής του, όταν πια έσβησε η μεγάλη εορταστική φωτιά στα καταλύματα των νέγρων, ο Tommy πήρε τον φίλο του τον Luther, πήρε και δύο μεγάλα οδοντωτά μαχαίρια και μπήκε στο άσπρο, ήρεμο, γεμάτο βιβλία μέγαρο των O'Hara. Πρώτα σφάξανε στον ύπνο του τον μονάκριβο γιο τους, ένα αγοράκι 7 ετών. Μετά κόψανε αθόρυβα και αποτελεσματικά το λαιμό της κυρίας O'Hara αλλά εμπρός στον Κύριο Collin σταματήσανε.

Ο Tommy τον έσπρωξε αρκετά δυνατά για να ξυπνήσει. Ήθελε να βλέπει ποιος θα του πάρει τη ζωή. Τα μάτια του Κύριου Collin ήταν γουρλωμένα από τον τρόμο και την έκπληξη όταν ο Tommy με μια επιδέξια κίνηση της φαλσέττας του έκοψε αριστοτεχνικά και ακαριαία την καρωτίδα και, για να λέμε και του στραβού το δίκιο, το μισό λαιμό – κοιτώντας τον με το βλέμμα καρφωμένο στα μάτια.

They hit the North. Σκλάβοι φυγάδες, περάσανε βδομάδες κρυμμένοι σε δάση και έλη, προσπαθώντας να φτάσουν σε μέρη όπως "Βοστώνη", "Νέα Υόρκη", "Ουάσιγκτον", μέρη όπου λέγανε ότι άνθρωποι σαν κι αυτούς δεν είναι πια σκλάβοι. Και κάποτε φτάσανε.

Περιπλανήθηκαν λιγάκι στην άγνωστη πόλη, ελέγχοντας συνεχώς αν κουβαλούσαν πάνω τους ακόμα τις αλυσίδες με τα σκαλισμένα γράμματα "ιδιοκτησία του ...." Ο Luther βρήκε σύντομα δουλειά σε ένα ξυλουργείο, ήταν φιλότιμος, εργατικός, βρήκε ένα καλό μαύρο κορίτσι, φτιάξαν μια παράγκα όπως μπορούσαν να μοιάζει με σπιτικό και περήφανος περνούσε τα απογεύματά του στην πλακόστρωτη εσωτερική αυλή καπνίζοντας τομπάκο – περήφανος για τη δουλειά, τη γυναίκα, τα δύο παιδιά, το σπίτι και την ελευθερία του.

Ο Tommy είχε χαθεί. Ο κόσμος μιλούσε για έναν μέθυσο νέγρο που είχε βρει καταφύγιο στα μισοτελειωμένα κτίρια δίπλα στο ποτάμι, έναν μέθυσο νέγρο που έπινε όπιο και έλεγε ασυνάρτητες ιστορίες, έναν νέγρο που καλά θα έκανες να μην τον πλησιάσεις αν δεν ήθελες μπελάδες.

Νωρίς ένα βραδάκι, εμπρός στο έντιμο σπίτι του Luther έγινε μεγάλη φασαρία. Κόσμος είχε μαζευτεί τριγύρω, ένας μαύρος ήταν πεταμένος χάμω στο πεζοδρόμιο και τρεις άλλοι του έριχναν κλωτσιές. Ο Luther κλείδωσε την εξώπορτα κι έτρεξε να δει τι συμβαίνει. Βρήκε τον χαμένο φίλο του κατάχαμα, ντυμένο στις βρομιές, με αίματα και το μάτι πρησμένο. "Tommy", του είπε τρυφερά καθώς έπιανε το χεράκι του, "Tommy, παιδικέ φίλε μου, δεν ήταν αυτός ο λόγος που ήρθαμε στο Βορρά". Εισέπραξε ένα μεθυσμένο βλέμμα. "Tommy, το φιλαράκι σου ο Luther είμαι, γιατί το έκανες αυτό; Πού έχεις μπλέξει;"

"Luther..." απάντησε ξέπνοα ο Tommy. "Luther... Luther, άκου... Άκου με..."

"Ημουν σκλάβος τόσα πολλά χρόνια, ήμουν σκλάβος τόσα πολλά χρόνια που δεν μπορώ να καταλάβω με τι μοιάζει η ελευθερία..."

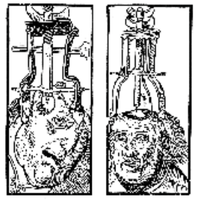

- **You murdered your own son?**
- **Yes, I did.**
- **Why did you do that?**
- **He was a sacrifice, I wished to kill three million people on planet Earth and he was a sacrifice to see if I can murder one of my own. At the end of murdering all the people on Earth I was going to murder my own family and then take my own life and become God.**

DISRUPT, "CRITICS"

TOXIC QUEERS

TOTALLY FUCKED UP

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΟΛΑΝΖΑΠΙΝΗ (ZYPREXA) ΚΑΙ ΠΟΙΑ Η ΧΡΗΣΗ ΤΗΣ. ΤΟ ZYPREXA ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΜΙΑ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΑΡΜΑΚΩΝ ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΟΝΤΑΙ ΑΝΤΙΨΥΧΩΤΙΚΑ. ΤΟ ZYPREXA ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ ΜΕ ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ ΟΠΩΣ ΤΟ ΝΑ ΑΚΟΥΣ, ΒΛΕΠΕΙΣ Ή ΑΙΣΘΑΝΕΣΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ, ΕΣΦΑΛΜΕΝΕΣ ΠΙΣΤΕΙΣ, ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΗ ΚΑΧΥΠΟΨΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΟΣΥΡΣΗ. ΟΙ ΑΣΘΕΝΕΙΣ ΜΕ ΤΙΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΑΥΤΕΣ ΜΠΟΡΕΙ ΕΠΙΣΗΣ ΝΑ ΑΙΣΘΑΝΟΝΤΑΙ ΚΑΤΑΘΛΙΨΗ, ΑΓΧΟΣ Ή ΕΝΤΑΣΗ. ΤΟ ZYPREXA ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ ΜΕ ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ ΟΠΩΣ ΕΝΤΟΝΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΕΥΦΟΡΙΑΣ, ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ, ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΕΛΑΤΤΩΜΕΝΗ ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΥΠΝΟ, ΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΓΡΗΓΟΡΟ ΡΥΘΜΟ ΚΑΙ ΑΛΛΑΓΗ ΘΕΜΑΤΟΣ, ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΦΟΡΕΣ ΣΟΒΑΡΗ ΕΥΕΡΕΘΙΣΤΟΤΗΤΑ. ΕΠΙΣΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΘΕΣΗΣ, ΠΟΥ ΠΡΟΦΥΛΑΣΣΕΙ ΑΠΟ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΕΣ ΥΠΟΤΡΟΠΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΤΑΡΑΧΗΣ ΠΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΤΑΙ ΕΙΤΕ ΑΠΟ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΕΥΦΟΡΙΑ ΕΙΤΕ ΑΠΟ ΚΑΤΑΘΛΙΠΤΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ.

AND FAR AWAY FROM HOME

ZYPREXA VELOTAB / SEROXAT / XANAX / MINITRAN / NOZINAN / LEXOTANIL / STILNOX / EFEXOR XR / CYMBALTA / LITHIOFOR / SOLIAN / RISPERDAL / DEPAKINE / SEROQUEL XR / TAVOR / STEDON / TRILEPTAL / LAMICTAL / ΚΑΙ ΜΕ ΡΩΤΑΕΙ ΧΑΜΟΓΕΛΩΝΤΑΣ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΑ: "ΕΙΣΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΤΩΡΑ;" / ΓΑΜΩ ΤΟ ΓΑΜΗΜΕΝΟ ΣΟΥ ΤΟ ΓΑΜΩΣΟΪ FUCK FUCK FUCK ΜΩΡΗ ΓΑΜΩ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΣΟΥ ΠΟΥ ΚΡΕΜΕΤΑΙ ΑΠΟ ΠΙΣΩ FUCK YOU FUCK YOU ALL FUCK 'EM ALL ΑΗ ΓΑΜΗΣΟΥ ΜΩΡΗ ΓΑΜΗΜΕΝΗ ΓΑΜΙΟΛΑ. ΒΓΑΛΕ ΜΟΥ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΝ ΝΙΤΣΕ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΤΙΡΝΕΡ ΚΑΙ ΑΝΤΕ ΨΟΦΑ ΑΝΤΕ ΠΗΔΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ ΚΑΙ ΨΟΦΑ ΨΟΦΑ ΨΟΦΑ ΨΟΦΑ / ΚΟΙΤΑ ΘΑ ΣΕ ΚΑΝΩ ΤΟ ZYPREXA 40 MG / ΜΑ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ Η ΜΕΓΙΣΤΗ ΔΟΣΗ ΒΡΩΜΙΑΡΑ / **ΕΤΣΙ ΚΑΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ.**

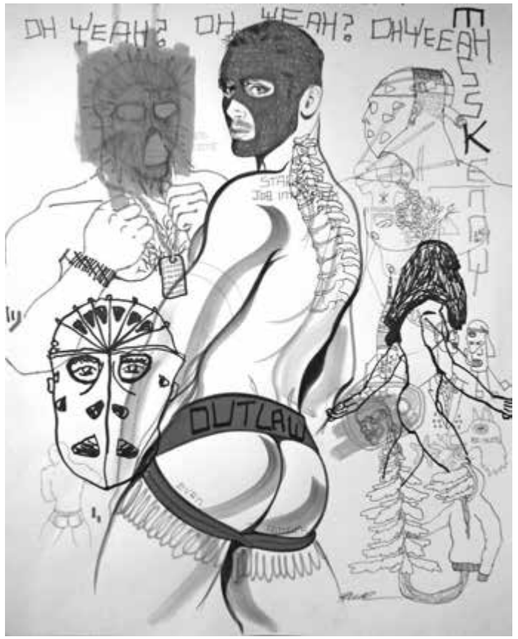

ΑΜΑΡΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΓΙΑ ΜΟΥ ΑΜΑΡΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΓΙΑ ΜΟΥ ΑΜΑΡΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΓΙΑ ΜΟΥ ΚΑΡΦΩΝΕΤΑΙ ΣΑΝ ΒΕΛΟΣ Η ΦΑΣΗ ΞΕΚΙΝΑ ΟΤΑΝ ΜΟΥ ΣΤΗΝΕΣΑΙ ΣΑΝ ΤΣΟΥΛΙ ΑΜΑΡΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΓΙΑ ΜΟΥ ΟΤΑΝ ΜΟΥ ΣΕΡΝΕΣΑΙ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΜΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΚΡΑΤΗΣΕΙ ΓΙΑ ΠΟΛΥ Ω Ω Ω ΩΩΩΩΩΩΩ ΩΩΩΩΩΩΩΩΩΩ.... ΓΙΑΤΙ ΓΟΥΣΤΑΡΩ ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΣΟΥΜΕ ΜΑΖΙ ΑΦΤΟ ΤΟ ΚΟΚΤΕΗΛΖ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΜΕΡΟΣ ΣΟΥΖΗ ΚΑΙ ΕΝΑ ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟΣ ΕΛΕΓΧΟΥ ΚΑΙ ΦΟΥΛΑΡΕΙΣ ΜΕ ΜΠΕΝΤΖΙΝΗ ΚΑΙ Η ΦΩΤΟ ΕΙΝΑΙ BRIAN KENNY ΚΑΙ ΛΕΓΕΤΑΙ OH YEAH? OH YEAH? OH YEAH? ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΓΚΟΜΕΝΟΣ ΤΟΥ YAROSLAV MOGUTIN ΠΟΥ ΜΕΤΕΦΡΑΣΕ ΣΤΑ 17 ΤΟΥ ΜΠΑΡΡΟΟΥΖ ΣΤΑ ΡΩΣΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΥΝΗΓΟΥΣΑΝ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΤΟ ΠΟΥΣΤΡΑΚΙ ΚΑΙ ΕΦΥΓΕ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΦΥΓΑΣ ΑΠΟ ΕΣΣΔ ΣΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑ ΣΤΑ 21 ΤΟΥ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΡΟΣΦΥΓΑΣ ΓΙΑΤΙ ΗΤΑΝ ΑΔΕΡΦΗ ΚΑΙ ΓΝΩΡΙΣΕ ΜΕΤΑ ΤΟΝ BLaB ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΒΑΛΕ ΝΑ ΠΑΙΞΕΙ ΣΤΟ SKINFLICK ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΠΕΤΑΕΙ ΤΗ ΜΟΥΤΖΑ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΓΙΑ ΜΕΙΝΟΥΝ ΟΙ ΣΚΙΝΖ ΜΟΝΟΙ ΤΟΥΣ ΝΑ ΠΑΙΞΟΥΝ ΤΙΣ ΨΩΛΕΣ ΤΟΥΣ OH YEAH? OH YEAH? OH YEAH? ΤΡΑΒΑ ΝΑ ΑΠΟΔΟΜΗΣΕΙΣ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΓΑΡΜΠΗ ΣΤΑ ΓΚΕΟΜΠΑΡΑ ΚΑΙ ΝΑ ΣΑΙ ΚΟΥΛ OH YEAH? OH YEAH? OH YEAH? ΓΙΑΤΙ ΑΦΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ 90s ΚΑΙ ΔΕΝ ΞΑΝΑΡΧΟΝΤΑΙ OH YEAH? ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΤΟΣΟΙ ΓΑΜΟΙ ΣΕ ΛΙΓΟ OH YEAH? SOMEWHERE OVER THE RAINBOW ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ Ο ΤΑΦΟΣ ΣΑΣ OH YEAH ΣΚΑΤΑ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗ ΣΚΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Β' ΠΕΥ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Λαγκαδά 196 – Σταυρούπολη
546 30 Θεσσαλονίκη

Β' ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

28/01/2015

ΙΑΤΡΙΚΗ ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΗ

Με την παρούσα βεβαιούται ότι ο ασθενής [redacted] γεννημένος στην Θεσ/νίκη [redacted] νοσηλεύθηκε στην κλινική μας μία φορά από 19/01/2015 έως 28/01/2015 με διάγνωση Διπολική συναισθηματική διαταραχή, παρόν επεισόδιο μανιακό με ψυχωσικά συμπτώματα (F31.2).

Λαμβάνει tb Lithiofor S:0-0-3 ,tb Isofredil 400mg S:1/2-0-1/2.

Η νόσος έχει υποτροπιάζουσα εμφάνιση και σημαντική βαρύτητα (31-40 κατά GAF), με σοβαρή έκπτωση της κοινωνικής δραστηριότητας και της δυνατότητας του ασθενούς προς εργασία.Εμφανίζει ανθεκτικότητα στη φαρμακευτική αγωγή,χωρίς η συμπτωματολογία να έχει υφεθεί πλήρως,παρά την προσαρμογή του χορηγούμενου σχήματος και παρά τη συμόρφωση του ασθενούς στις ιατρικές υποδείξεις.

SAD PUNK, ALABAMA

Ο χρόνος μας τελειώνει, μας πιέζει ασφυκτικά η μίζερη κατάσταση μας οδηγεί στην τρέλα οι επιλογές τελειώσανε, το βλέπεις καθαρά, μείνε – σκέψου – πολέμα τους συνέχεια.

– Ναυτία, "Προσπάθησε ή ψόφα"

Λοιπόν, το δίχως άλλο είναι μια πολύ δύσκολη βραδιά και αυτό τα λέω με κάθε βεβαιότητα, εγώ που καυχώμαι ότι τίποτα δεν έχει περισσότερη πλάκα από το να λοιδορώ την κάθε βεβαιότητα, μικρή ή μεγάλη, σοβαρή ή ασόβαρη. Έχω εξασκηθεί πολύ καλά σε αυτό και η απόδειξη είναι ότι αν πιεστώ να αριθμήσω τυχόν βέβαιους φίλους μου, τότε φτάνουν άνετα τα δάχτυλα από το αριστερό χέρι και μου μένει το δεξί ελεύθερο για να ξύνω τα σπυριά μου ή να χουφτώνω τα αρχίδια μου και μετά να τα μυρίζω. Μου αρέσει να μένω άπλυτος 4-5 μέρες τουλάχιστον και να τα μυρίζω και να με μυρίζω. Αυτό δεν είναι φετίχ, όχι καθόλου, είναι πολιτικό αλλά δεν ξέρω να το εξηγώ ακόμα γιατί δεν προσέχω στις συνελεύσεις όπου κάνω σχεδιάκια με το στυλό και ονειρεύομαι ξύπνιος. Ονειρεύομαι συνήθως άπλυτα αγόρια και μια φορά κι έναν καιρό τα είχα φτιάξει με ένα τέτοιο και ζούσαμε μέσα στα σκουπίδια και τα αποφάγια και το καλοκαίρι εκείνος είχε μυκητίαση στα πόδια δηλαδή το άτομο ήταν θ-ε-ό-ς και θα ζούσαμε μαζί για πάντα και θα κάναμε πολλά παιδιά και το σεξ ήταν γαμάτο γιατί ήταν πολιτικό δηλαδή totally fucking hot. Ευτυχώς μετά από μήνες ξαναήρθα σε επαφή με τις απολαύσεις του αυτοτραυματισμού κι εκείνος σε επαφή με το άψογο στρώσιμο του κατωσέντονου δεν θέλω ζάρες (πριν δεν είχαμε κρεβάτι και επομένως ούτε αυτό το μισητό κατωσέντονο δίχως ζάρες). Και έτσι τα χαλάσαμε και έκλαψα αρκετά. Σε κάποια φάση νόμιζα ότι έσκιζα τα χέρια μου και έτρεχαν τα αίματα για εκείνον, δηλαδή πόσο πια του θανατά ρομάντικ, αλλά τελικά τελειοποιούσα την τεχνική μου για άλλους λόγους.

Τελοσπάντων, η βραδιά, έλεγα, είναι πολύ δύσκολη γιατί σε όλα τα Suicide Assessment Scales απαντώ "Every fucking minute of every fucking hour of every fucking day" στην ερώτηση "4. Πόσο συχνά σκέπτεστε την αυτοκτονία;" και με στέλνουν κατευθείαν σε νοσοκομεία και σε τέτοια. Εμ, έχω πάει σε νοσοκομεία και σε τέτοια για να τους πω "κάντε κάτι, αν πάω σπίτι μου τώρα θα πέσω από το μπαλκόνι" και μου λένε κάτι κορακίστικα τύπου "αμισουλπρίδη 800 mg" κι εγώ κάνω τσιγάρο μπροστά στους γιατρούς και μέσα στο νοσοκομείο και είναι και γαμώ. Μετά νιώθω πολύ καλύτερα και γυρνάω από τη Σταυρούπολη με τα πόδια και κάνω σεξ σπίτι και πολλά τσιγάρα ακόμα και μένω ξύπνιος μέχρι το πρωί βλέποντας σειρές είναι υπέροχα κλείνω τα παντζούρια να μην μπαίνει το φως και χορεύω και πίνω και καπνίζω μέχρι να βραδιάσει. Μετά παίρνω τρία z-pills και χαζεύω τα ντουβάρια που λιώνουν και ακόμη πιο μετά κοιμάμαι. Ζω μια έντονη ζωή.

Σήμερα δεν θα πάω Νοσοκομείο διότι βρίσκω ότι είναι φοβερή ιδέα να κάτσω να τα γράψω όλα αυτά που σκέφτομαι εντείνεται η ένταση που έχω κι επιπλέον έχω πει στον εαυτό μου εδώ στο downtown που μετακόμισες αυτή τη λύσσα σου θα την κάνειςcontained όχι μόνο στο 4x4 σπίτι σου αλλά και στο σώμα σου. Είμαι πολύ καλός σε αυτό μέχρι στιγμής, νομίζω ότι θα αποκτήσω λίγα παραπάνω τατού και πήρσινγκ απ' όσα είναι πρέπον. Τελοσπάντων, δεν γράφω απλά τώρα. Τώρα έχω πάθει ένα πράγμα που λέγεται flashback στη χρυσή εποχή, που κι εκείνη χάλια ήτανε απλά έχουν περάσει τόσα πολλά χρόνια που έγινε χρυσή η καημένη. Μιλάω για όταν ήμουν 22 και για όταν ήμουν επισκέπτης στην Αθήνα στο σπίτι του Ντ.

Θα σας παρακαλέσω τώρα να δώσετε βάση στη σχέση μου με τον Ντ., όπως θα την περιγράψω, γιατί είναι το υπόβαθρο της πιο βαθιά αποκαλυπτικής εμπειρίας που έζησα. First things first, όμως.

Στην Αθήνα με είχε κατεβάσει ο γκόμενός μου ο οποίος θα δούλευε για κάποιες μέρες εκεί. Όπως ήταν φυσικό, εγώ μη ξέροντας απολύτως τίποτα για την πόλη, και με μοναδική διαδρομή μου ένα συγκεκριμένο ασφαλές μονοπάτι Παγκράτι-Κολωνάκι-Εξάρχεια και πίσω, άρχισα να βαριέμαι. Πιο πολύ από τις βραδινές εκδρομές στο Ζάππειο και τους Στύλους, μου είχε αρέσει που με πήγαν Μοναστηράκι κι αγόρασα το

πρώτο LP Last Drive σε κίτρινο βινύλιο και έπαιζα "Μισιρλού" στο τέρμα και ήταν τέλεια τέλεια τέλεια και όλα αυτά πριν την κάνει μόδα το Pulp Fiction. Λοιπόν, "ο Καλοφωλιάς έχει τη μεγαλύτερη γούδα σε όλη την Αθήνα" είπε matter-of-fact ο Ντ. για τους Last Drive και έμεινα μαλάκας γιατί δεν είχα σκεφτεί ότι οι Last Drive κάνουν σεξ αφού κάνουν ήδη το καλύτερο πράγμα που υπάρχει στον κόσμο δηλαδή να παίζουν αυτές τις κιθάρες. Νομίζω ότι εκείνη τη στιγμή, κρατώντας στο χέρι μου το "Black Death" από τη βιβλιοθήκη του, καψουρεύτηκα τον Ντ. Ήρθαν κι έδεσαν το νεροπότηρο με τη ρετσίνα που έβαζε πρωί πρωί για να κάτσει στο πι-σι (που του το είχε πάρει παλιά η αντιτρομοκρατική), το κρεβάτι με τα καφέ από τη βρόμα σεντόνια που με έβαζε να κοιμηθώ, το "Τέλος της Ιστορίας" του Φουκουγιάμα που διάβαζε "για να ξέρουμε τι λένε οι οχτροί μας", η σημαία καρφωμένη στο καλοριφέρ, το "kinky, kinky..." που μουρμούριζε όταν έβαζα τις αρβύλες με τη βερμούδα, το perfecto που είχε. Και τα λακκάκια στα μάγουλά του. Τον ήθελα.

Και με ήθελε κι εκείνος – στα σίγουρα.

Το βράδυ γύρισε μεθυσμένος με το πρόσωπο σκοτεινό είχε γνωρίσει έναν πάνκη στα Εξάρχεια "αλλά μου βγήκε παθητικιά..." είπε με ασήκωτη παιδική σοβαρότητα εμπρός στη συμφορά που τον βρήκε. Όπως θα βεβαιωνόμουν στο μέλλον, αυτή η σκιά ήταν σχεδόν μόνιμα εγκατεστημένη σε πολλά από όσα έκανε και έλεγε ο Ντ., κι εγώ αναγνώρισα ερασιτεχνικά in foresight σε αυτήν έναν μελλοντικό επισκέπτη και μακροχρόνιο σύντροφο. Με άλλα λόγια, ταιριάζαμε και αυτό πρέπει να το έδειχναν τα μάτια μου γιατί έστριψε κατά πάνω μου γυρίζοντάς το στο αγγλικό this kid needs to get fucked και με μια μπερδεμένη ακολουθία κινήσεων βρέθηκα να με κρατάει στημένο ο γκόμενος μου στο κρεβάτι και τον Ντ. να μου δίνει σφαλιάρες και έσβησε πριν το γαμήσι ή το φιστ φακ ή ό,τι άλλο είχε κατά νου. Ήμουν λιγάκι ερωτευμένος. Και έκλαψα λιγάκι στα σκοτεινά.

Το επόμενο πρωί ήρθε στο κρεβάτι μου με έναν καφέ φάκελο. "Μας ήρθαν αυτά" είπε και μου τον άφησε.

Είχε αρχίσει να μου αρέσει η φάση που μου μάθαινε διάφορα πράγματα ο Ντ., δες αυτό, διάβασε εκείνο, άκουσε το άλλο. Ήθελα να κάθομαι δίπλα του να μαθαίνω πιο πολύ βέβαια με ενδιέφερε η σκιά στο βλέμμα του αλλά βολευόμουν και με John Boswel "Christianity, Social Tolerance, and Homosexuality: Gay People in Western Europe from the Beginning of the Christian Era to the Fourteenth Century". Αν μη τι άλλο θα μπορούσα να σταθώ σε μια κουβέντα βρε αδερφέ. Οπότε πήρα τον φάκελο με την επόμενη αποστολή "now what?" και έβγαλα από μέσα κάτι φωτοτυπίες στα αμερικάνικα.

Πέρασα τις επόμενες ώρες διαβάζοντας κάθε κείμενο, παρατηρώντας κάθε φωτογραφία, περιεργαζόμενος κάθε σκίτσο από εκείνα τα φανζίν και γύριζα τις σελίδες προς τα πίσω για να φωτογραφήσω στη μνήμη μου ό,τι έβλεπα. Κατέγραφα, κατάπινα, καταβρόχθιζα ονόματα από συγκροτήματα, από φεστιβάλ, από μαγαζιά, από συγγραφείς, από σκηνοθέτες, από κομιξάδες, από σεξ ιστορίες. Και από παντού παντού παντού ανέβλυζε μια επιθυμία ανείπωτη, μια μοναξιά αλλά και μια απάντηση σε ένα ερώτημα που είχα κι εγώ αλλά μου ήταν τόσο απίθανα αστείο να υπάρξει απάντηση που σχεδόν νόμιζα ότι δεν υπήρχε:

"why?"

Γιατί να είναι έται; Γιατί να σέρνομαι ακόμα μια φορά στο Βιολογικό ή στη Φιλοσοφική και να περιμένω τρέμοντας μπροστά από το stage να αρχίσουν οι κιθάρες; Γιατί να κλείνω τα μάτια μου ορμώντας πάνω σε αγόρια που χοροπηδάνε άγρια και κλωτσάνε; Γιατί να ζαλίζομαι από ένα άγουρο κορμί που με έχει καβαλήσει, παθαίνοντας ηλεκτροπληξία από τα χέρια που σφίγγουν τους ώμους μου και από γόνατα που πιέζουν την κοιλιά μου; Γιατί θα μπορούσε να είναι, ω, τόσο ωραία αλλά όλα αυτά, σύνελθε, ω, δεν αφορούν εσένα; Γιατί να τη βγάζω πάντα μόνος μου σε εκείνη τη μεριά που αράζουν τα σκυλιά και τα πρεζάκια που κοιμούνται; Γιατί γαμώ το χριστό και την παναγία να μη ζήσω έναν έρωτα που να ξεκινήσει με τα τύμπανα από το "Σ' αυτή την πόλη";

Τα διάβασα όλα όσα έγραφαν τα zine και έμεινε για το τέλος το καλύτερο μέρος που πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι οι μικρές αγγελίες. Ήταν ήδη απίστευτο πράμα να κρατάω εδώ σε προ internet εποχή κάτι που είχε τυπωθεί και κυκλοφορούσε στην Αμερική και να σου τώρα εδώ όλοι αυτοί οι τύποι που νιώθουν περίπου όπως κι εσύ αλλά βρίσκονται έναν ωκεανό και μια ήπειρο μακριά δηλαδή άπειρα μακριά πιο μακριά κι απ' το μακριά και λέγονται τύποι Sad Punk Alabama "ψάχνω τύπους για να αράζουμε και να ακούμε μουσική ίσως και περισσότερα". Σκέφτηκα να του γράψω, αλλά σε δεκαπέντε μέρες που θέλει το γράμμα για να πάει Alabama θα έχω αλλάξει εκατό φορές μυαλά και έτσι κι αλλιώς δεν πρόκειται να αράξω ποτέ στ' αλήθεια με τον Θλιμμένο Πάνκη από την Αλαμπάμα, απλά δεν γίνεται δεν γίνεται, κι ούτε θα φτιάξουμε συγκρότημα να γκαρίζουμε πόσο μας αρέσουν τα αγόρια και δεν θα πάμε στο μαγαζί για να πάρουμε strings για την κιθάρα και αυτοκολλητάκια με το τρίγωνο και το αλφάδι μηλεγμένα μαζί κι όταν είπα φεύγω πιο νωρίς από τη συνέλευση έχει συναυλία Μάστιγα μου είπανε σ' αυτήν την ανδία θα πας και ανδία είσαι εσύ εσύ εσύ κι εσύ σας βαρέθηκα ω πόσο σας βαρέθηκα.

That's how you get old, you know? You stop looking for really intense emotional experiences.

– Dennis Cooper

Τα queercore φανζίν τα πήρα μαζί μου, μαζί με το φωτοτυπημένο " Christianity, Social Tolerance κλπ.", αλλά τα έχασα δέκα χρόνια μετά σε μια μετακόμιση. Έχασα επίσης τον Ντ., μεταφορικά και κυριολεκτικά. Έχει πεθάνει τώρα και εγώ είμαι πάνω-κάτω στην ηλικία που είχε όταν τον γνώρισα. Η αγαπημένη μου ευχάριστη δραστηριότητα είναι να ξεροκαταπίνω και να αναστενάζω διαρκώς και σκέφτομαι αυτό που μου είπε όταν τα έφτιαξε για ένα καλοκαίρι με έναν μαθητή του: "Πρώτη φορά είμαι τόσο ήρεμος εδώ και πάρα πολλά χρόνια". Λοιπόν, θα ήθελα να τον βάλω να συμπληρώσει αυτή τη φράση από Καραπάνου: "Επιθυμίες... επιθυμίες... Αν τις αφήσω να βγουν, θα με κατασπαράξουν...", διότι αυτό που χρειάζομαι απεγνωσμένα είναι μια καλή συμβουλή από έναν καλό άνθρωπο.

Ξέρετε, πέρασα μια ζωή προσπαθώντας να σκοτώσω τον πατέρα μου, αλλά η αλήθεια είναι ότι θα ήθελα πολύ την δίχως όρους αγάπη ενός Μπαμπά που Ξέρει γιατί είμαι μόνος μου πια και φοβάμαι πολύ. Ο Ντ. φοβόταν κι έκλαιγε ένα βράδυ στο γκέι μπαρ γιατί ένας μπρατσαράς τον έφτυσε και "δεν αρέσω πια": θα ήθελα αυτό το δύσκολο βράδυ να 'ναι αυτός που θα είναι εδώ και τις δικές του πατρικές συμβουλές να ακούσω.

Και σιγά μην τις ακολουθήσω.
Ο,ΤΙ ΘΕΛΩ ΘΑ ΚΑΝΩ.

Στη μνήμη του Δαυίδ Τέρνερ

ΤΟ ΚΡΑΣΙΜΟ

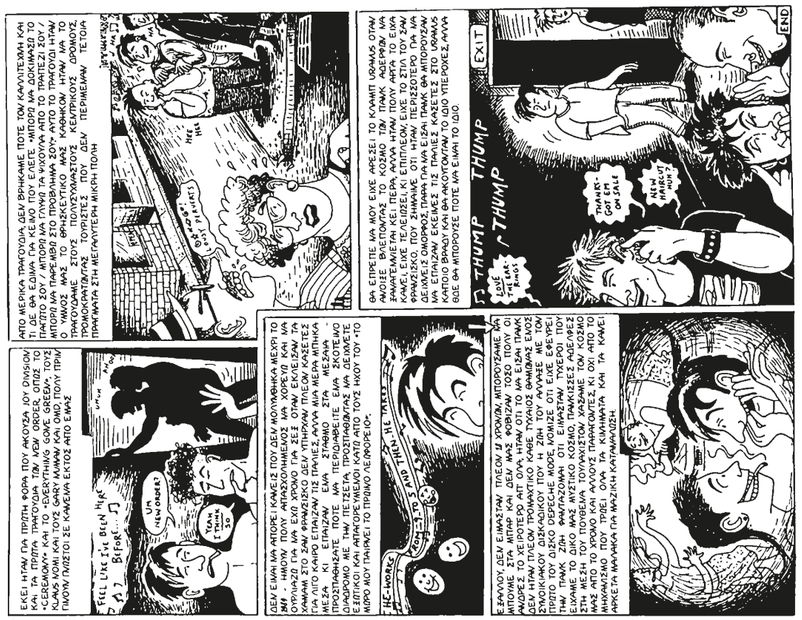

ALL THOSE BEAUTIFUL BOYS

Υπάρχει κάτι που άλλαξε μεταξύ του, ας πούμε, 1991 και του 2011 – ή του ασαφούς "τότε" και του αρκετά πιο σαφούς σήμερα. Και χωρίς να ισχυρίζομαι ότι έχω μια εποπτική εικόνα του σήμερα, ομολογώ ότι έχω μια θολή, υποκειμενική, ασαφή, βαμμένη με χρωματιστά γυαλιά εικόνα του τότε. Και ομολογώ ότι έχω το θράσος να κάνω ορισμένους αστήριχτους αλλά, εν τούτοις, επώδυνα θρασύτατους ισχυρισμούς για τα αποτυπώματα που άφησε ο χρόνος σε όσους το 1991 ήταν, σύμφωνα με το λεξικό, *αγόρια*, αλλά προφανώς δεν είναι πια σήμερα.

Αυτό για το οποίο θρηνώ είναι η απώλεια μια διάχυτης αισθαντικότητας, μιας αύρας ευαλωτότητας, μιας αίσθησης αποτυχίας, αποσύνθεσης και μηδενός πιο γλυκερής κι από τη μπόχα που έχουν τα ετοιμοθάνατα κομμένα άνθη – ειδικά όταν αισθητικά δεν έχει σχέση τόσο με την εικόνα λουλουδιών που περιγράφω αλλά πιο πολύ με το "Πυρηνικό Ολοκαύτωμα". Θρηνώ την απώλεια μιας στάσης σώματος, μιας κινησιολογίας επί σκηνής, μιας ευαίσθητης και πονεμένης κραυγής (με τη δευτεροκυματική φεμινιστική έννοια) είτε αυτή εκφέρεται με θηλυκούς λυγμούς είτε κατατίθεται στη σκηνή με ουρλιαχτά μαζί με κομμάτια από τα εντόσθια του τραγουδιστή.

Αυτό για το οποίο θρηνώ είναι, επομένως, μια ομοφυλοφιλική ευαισθησία και αναγνώριση που έρποταν στα πιο απίθανα μέρη, στα πιο απίθανα στέκια και συναυλιακούς χώρους, στα πιο απίθανα συγκροτήματα, μια ευαισθησία που καθιστούσε προφανή την ορθότητα του ονόματος της εκπομπής στην Ουτοπία να είναι "Τα Κουρέλια", αλλά ακόμα πιο προφανή την πρωτόγνωρη ηδονή να καταγράφεις σε κασέτες (μαζί με τα τραγούδια φυσικά) τους μορφασμούς, τους αναστεναγμούς, το πώς καταπίνει, το πώς κομπιάζει, τα μπερδέματα της γλώσσας και τις τρυφερές αμηχανίες της ραδιοφωνικής γλώσσας του εκφωνητή της εκπομπής.

Ενδεχομένως ο θρήνος μου είναι μοναχικός, αλλά πλέον πιστεύω ότι πρόκειται για, τουλάχιστον, κρίση μεγαλομανίας να νομίζω ότι ήμουν ο μοναδικός ακροατής και θαμώνας που ήταν ομοφυλόφιλος και έκανε μια τέτοια διάγνωση στην όλη φάση.

Αλλά τι συνέβη στα *αγόρια;* Τι συνέβη στα *αγόρια* που τα κοίταζαν άλλα αγόρια, τι συνέβη σε μια διάχυτη αίσθηση που όσο όμορφα νομίζω ότι θυμάμαι, άλλο τόσο δυσάρεστα μεταφέρουν ορισμένα κορίτσια που ήταν επίσης παρόντα; Χρησιμοποιώντας τα δικά τους λόγια, σε εκείνες τις συναυλίες "δεν ήμασταν τίποτα περισσότερο από κρεμάστρες για τα παλτό των αντρών". Τι συνέβη στα *αγόρια* και στα μισογύνικα *αγόρια*, στα *αγόρια* που σφύριζαν και δυσανασχετούσαν όταν έπαιζαν οι "Ναυτία"; Τι χάθηκε σήμερα, σήμερα τη στιγμή που υπάρχουν περισσότερες από ποτέ ομάδες για το έμφυλο σε στέκια και καταλήψεις και στο χώρο γενικά;

Αυτό που βλέπω δεν είναι μια σωματική φθορά από την πάροδο 20 ετών και βάλε στα *αγόρια* – αν και ο Guy Hocquenghem δεν δίστασε καθόλου να ισχυριστεί ότι η επανάσταση είναι υπόθεση των νιάτων, των νεαρών αντρών ίσως, αν σκεφτούμε πόσο μεγάλος πούστης ήταν κι ο ίδιος. Αυτό που βλέπω και με τρομάζει, σε βαθμό που θέλω να ξεχάσω την εικόνα που είδα, είναι η αρρενοποιοίηση αυτών των πρώην λυγερών *αγοριών* σε σχετικά πρόσφατες επανεμφανίσεις τους επί σκηνής. Πέρα από τα ξυρισμένα κρανία και τα μούσια, πέρα από τον ενημερωμένο ενδυματολογικό κώδικα, πέρα από τους υπερβολικούς βρυχυθμούς (ακόμα κι εκεί που αρχικά δεν υπήρχαν), βλέπω μια μια αρρενωπά, υπερ-αρρενωπά επιθετική και αλαζονική στάση σώματος και περιφορά του πάνω στη σκηνή. Για εμένα, *αυτός* είναι ο θρήνος και *αυτός* είναι ο επικήδειος "μιας εποχής".

Είναι ενδεχομένως υπόθεση κάποιων ομάδων για το έμφυλο να αναστοχαστούν πάνω σε αυτή την απώλεια της λυγερότητας και της εκ νέου αρρενωποποίησης των *αγοριών*, γιατί μου φαίνεται ότι δεν είναι σύμπτωμα και δυστυχία *των ίδιων* αλλά σύμπτωμα "της εποχής μας". Ο αποδομημένος, συνθετικός, αναλυτικός ή προταγματικός λόγος που εκφράζεται για το έμφυλο δεν μπορεί να καλύψει το μεγάλο ιστορικό, ιδεολογικό και αισθητικό κενό που είναι η απουσία ενός ρεύματος queercore στον εντόπιο χώρο. Μπορεί να έχουμε πλέον λ.χ. καυλιάρικο κουήρ πάνκ από Αθήνα, αλλά το Ατζινάβωτο – όσο υπέροχο κι αν είναι – είναι πολύ λίγο κι πολύ καθυστερημένα:

Τα *αγόρια* πέθαναν και πεθαίνω κι εγώ μαζί τους.

LET'S DANCE TO JOY DIVISION

«Τι λέει; Την κουνάς την αχλαδιά, μικρέ;» Δεν θα ξανακούσω μάλλον αυτήν την ατάκα και μάλλον όχι επειδή δεν είμαι πια μικρός. Let's dance to Joy Division πάλι, λίγο πονεμένα, λίγο γκαβλωμένα, γιατί μαύρος ήταν κι αυτός, μαύρος κι εγώ, μαύρη η Φιλοσοφική, μαύρος όλος ο κόσμος. Κι έτσι μ' αρέσει.

Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΜΕ ΟΛΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ

ΚΤΕΚΑΠΑΖ

ΚΑΙ ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΜΜΕΝΑ...